

# SICILIANA



FARSA  
LIRICĂ ÎN TREI ACTE  
DE AUREL BARANGĂ

A. P. O. C. H. e. e.

## PERSONAJELE :

- Constantin Valsamache, *bineînțeleș, Tache — 50 de ani ;*
- Jeni Valsamache, *bineînțeleș, soția celui de mai sus  
— aproximativ, aceeași vîrstă ;*
- Constantin Valsamache, *bineînțeleș, Bebe, fiul amîndurora  
— 24 de ani ;*
- Niculae Dumitrescu, *bineînțeleș, Nichi, și din cînd în  
cînd Nikaloe — aceeași vîrstă  
cu prietenul său Bebe ;*
- Anton Androne, *rudă aproximativă a familiei Val-  
samache — 52 de ani, deși pare  
mai mult ;*
- Fifi Androne, *fiica lui — 23 de ani, deși nu arată  
nici atît ;*
- Tiberiu Cezar Sicoșan — *26 de ani, cu toate că e mult  
mai bătrîn ;*
- Muki, *alt nume nu i se cunoaște și, pre-  
cum se va vedea, nici nu-i  
nevoie — 26 de ani ;*
- Tinca, *femeie de serviciu — 60 de ani.*

*Acțiunea se petrece la București și Ripele,  
în zilele noastre.*

Un hol liniar, mobilat standard, de gust îndoielnic. Obligator, o pianină și o măsuță cu telefon. În planul doi, pe trepte, despărțită de hol prin uși glisante, sufrageria bogată, în stil florentin. În zilele noastre, vara, spre prinz.

BEBE (în timp ce scapă o farfurie cu care încercase o jonglerie eșuată): Nu merge, dom'le, nu vezi?

NICHI: Nu se poate! Încearcă!

BEBE (nouă tentativă ratată): Inutil. Și se și sparg.

NICHI: Parc-ar fi de sticlă. (Bebe încearcă iar.) Așa... bine... perfect! (A scăpat-o, s-a făcut zob. Luînd el una și demonstrînd.) Și-i așa de simplu: alee! hop!

BEBE (concluzie și decepție): Și chiar dacă aș reuși, tot aia e: nu mă angajează.

NICHI: Serios? De ce?

BEBE: N-au locuri în schemă. Dacă eram călăreț, era cu totul altceva. Ascultă, Nikaloe, eu am ajuns la o convingere: n-am noroc. Cine dracu' m-a pus pe mine să fac agronomia?... Auzi idee: agronomia...

NICHI: Eu ți-am spus, te-am prevenit: mă Bebe, bagă-ți mințile-n cap și rămie repetent... tu, nu...

BEBE: Dar ce, eu n-am vrut? Am făcut toate eforturile, n-am învățat nimic... (Dezolare.) M-au trecut...

NICHI: Lasă, mă, că și tu ai vrut. (Logic.) Cînd vrea omul să rămînă repetent, nu poate să-l treacă nimeni cu forța. Ai vrut să demonstrezi bătrînilor că ești grozav. Ei, acum să te văz: pe unde scoți cămașa? Pleacă ei în locul tău la Rîpele? Nu pleacă. Dumnezeu rămîne aici la căldurică, și Bebe pleacă frumos să tragă la agricultura socialistă.

BEBE: Acu' ce stai și tu pe capul meu, cobe? Dă o idee!

NICHI: Idee? De unde? Ți-am spus: ia o slujbă.

BEBE: Dar eu ce fac de două luni? Și la Aprozar am fost.

NICHI: Și?

BEBE: „Studii.“ Zic: „Elementare.“ „Originea.“ — „În regulă.“ — „Tatăl...“ Cum să-i spun: director de minister?... — „Funcționar.“ — „Mama...“ — „Casnică...“ — „Te prezinți la examen. Contabilitate știi?...“ Auzi... contabilitate!... — „Știu.“ Zice: „Normată“. Auzi, ca să intru gestionar la Aprozar...

NICHI: Dacă mă întrebai te informam: trebuie. E un hașceme, 11.431

pe nouă sute cincizeci și cinci, care prevede...

BEBE: Noroc că te-am găsit pe tine să-mi citezi din hașcemeuri... Problema e ce fac: că uite, rup foile din calendar, mai am în cap douăzeci și șase de zile, și dacă n-am aranjat nimic, aici în București: am încurcat-o.

NICHI: Toată speranța e la „OSTA“. Cînd e concursul?

BEBE: Poimîine.

NICHI: Ai pregătit ceva?

BEBE: Astea două romanțe.

NICHI (a trecut la pian): Dă-i drumul.

BEBE (masacrînd cumplit o romanță \* mexicană): Ei, cum ți se pare, cum merge?

NICHI: Îngrozitor.

BEBE: Păi, tu pînă nu faci observații „critice“...

NICHI: Dacă ai luat-o alături. Încă o dată! (Bebe repetă refrenul.) Nu se poate.

BEBE (înger): De ce? \*

NICHI: Ragi ca un măgar.

BEBE (ofuscat, oricum): Cum mă: cînt după note.

NICHI: După note, după note, dar fiecare notă e falsă.

BEBE: Și tu de unde știi?

NICHI: După ureche.

BEBE: Vezi, asta nu pot să sufăr eu la tine: că te crezi expert în toate. Uite nota aici: e do?

NICHI (apăsînd pe o clapă): Do.

BEBE: Asta e fa?

NICHI: Fa.

BEBE: Asta e si bemol? Asta e mi?

NICHI: Zi.

BEBE (reluînd refrenul): Ei?

NICHI: Ascultă la mine, Bebe: nu te mai prezenta la nici un examen că te dă afară: ești afon.

BEBE (funebru, ca un steag de doliu): Am înțeles: ca jongler n-am talent, în muzică sînt afon... cu alte cuvinte, ce-mi mai rămîne? Să plec la Rîpele. Și asta mi-o spui tu. M-am lămurit cum stau și cu tine...

NICHI: Mă, Bebe, tu ai înnebunit din disperare... Ce vină am eu?

BEBE: Lasă, nu te mai explica.

NICHI: Nu, spune, ce vină am eu?

BEBE (*plin de reproșuri otrăvite*): Te-am rugat să vorbești cu bătrînul meu... Ai vorbit?

NICHI: I-am ținut o prelucrare, de l-am zăpăcit. L-am luat principal: ce înseamnă a fi tînăr... Despre rostul și misiunea noului intelectual...

BEBE (*lămurit*): L-ai luat prost.

NICHI: Cum?

BEBE: Infernal.

NICHI: Habar n-ai. Cînd am ajuns la capitolul „îndatoriri obștești”, a spus: „just”.

BEBE: Așa a spus?

NICHI: „Just”. Era la paragraful în care-i spuneam: „Fiecare tînăr e obligat să-și facă un drum în viață prin propriile lui forțe”. Aici a spus: „just”. Pe urmă, am intrat în geografie și i-am făcut o imagine a ceea ce înseamnă țara. Nu țara... la țară... „Țara”, i-am spus, „satul, vreau să zic, e un lucru admirabil, mai ales în zilele noastre...” Aici i-am dat o vrăjeală poetică, de mă miram singur de unde-o scot... „Primăvara... cîmpul reavăn...” Ce-i aia reavăn, domnule?

BEBE: Dacă-ai luat-o așa, ce să mai vorbim.. I-ai adus aminte de copilăria lui petrecută la țară, i-ai trezit nostalgia și... ai încurcat-o...

NICHI: Ai răbdare. „Dar vedeți, tovarășe Valsamache”, i-am spus, „există și o lege a adaptabilității individului la mediu”. Zice: „Natura”. Cînd mi-a spus asta, m-a trîsnit. Zic: „Natura, de acord, dar ce să facă Bebe care e un citadin prin excelență, în natură?” Zice: „Să se adapteze, e agronom, să-și facă meseria!”

BEBE (*citîndu-l*): „Dar ce vrea? Să pună grîu pe Calea Victoriei?” Am mai auzit refrenul...

NICHI: Nu, mie mi-a spus altfel: „Dar ce vrea? Să pună sfeclă pe Bulvardul 6 Martie?” A fost inedit. Zic: „Nici pomeneală, dar gîndiți-vă unde-l trimiteți: aveți un singur copil.”

BEBE (*complice*): Coarda sentimentală. NICHI: Exact. Zice: „Nu e copil, e agronom”.

BEBE: Nu-ți spun eu: ți-ai pierdut vremea de pomană.

NICHI: Nu, fiindcă am impresia că l-am clintit. Zic: „Perfect, de acord: «agronom», dar de tetanos ați auzit?” Zice: „Care tetanos?” Zic: „Tetanosu’ pe care-l poate contracta. De condițiile inumane la care-l supu-

neți...” Și ridic tonul: „fiindcă-l supuneți la condiții inumane”.

BEBE: Așa i-ai spus?

NICHI: Exact.

BEBE: Și ce-a răspuns?

NICHI: Zice: „Nikaloe, ești idiot”. Și a ieșit.

BEBE: Vezi?

NICHI: Da, dar am impresia că l-am clintit.

BEBE: L-ai clintit atît de bine, că, dacă nu fac ceva prin forțe proprii, exact de azi într-o lună prietenul dumitale Bebe își ia valiza de carton și pleacă la Rîpele. Nikaloe, simt că-mi pierd mințile, simt că-nnebunesc.

NICHI: Ești dement. Bine, mă, în casa asta nu-i nimic de băut?

BEBE: Nimic. Ține bătrîna totul sub cheie. Ce să mai vorbim: fericire absolută.

NICHI: Muki ce spune?

BEBE: Nu spune: plînge!

NICHI: Săraca!

BEBE: Ieri a plîns atîta, că i s-a umflat gîtul. Seara n-a mai fost în stare să scoată nici un sunet.

NICHI: Singura nădejde e la maică-ta. (*Zgomot în vestibul.*)

BEBE: Taci că vin. Hai la mine, că de ieri m-am declarat bolnav.

NICHI: Știu, și tot grav?

BEBE: 40 de grade.

NICHI: Aoleu, atunci, diseară ce facem?

BEBE: Nici o grijă: pînă diseară scade.

NICHI: Intră, intră, că vin și eu. (*Bebe a trecut în camera lui, au intrat soții Valsamache.*)

JENI (*masca îngrijorării materne*): Ce-i cu Bebe, Nichi?

NICHI: Bine, doamnă... mult mai bine, nu trebuie să vă speriați: febra scade: n-are decît treizeci și nouă cu nouă.

JENI: Auzi, Tache? Treizeci și nouă cu nouă.

TACHE: Da’ dimineată, cît a avut?

NICHI: Și zece.

TACHE: Ce-l doare?

NICHI: Capul, pieptul, abdomenul, splina, în general tot organismul, dar mai ales inima.

JENI: Copilul e bolnav.

TACHE: Și ce vrei să fac? Cheamă doctorul.

NICHI: Nu, doamnă, nu vă alarmați, nu e nevoie. Chiar adineauri, înainte de a veni dumneavoastră, mi-a spus (*cu o voce agonică*) „Nichi, mi-e mult mai bine...”

TACHE (liniștitor, câtre Jeni): Vezi? NICHİ: „...cu toate că simt c-o să mor“...

JENI: Auzi, Tache, auzi?

TACHE: Și mă rog, de ce să moară?

NICHİ: Parcă dumneavoastră nu știți?

TACHE: Ce să știu?

NICHİ (expert): Psihicul... Psihicul e bolnav... și știți cum e cu pavlovismul? dacă psihicul e bolnav, se destramă organismul. Mă duc să-i fac o frecție... (A ieșit.)

JENI: Tache, îmi urci tensiunea... Nu te ocupi de copil... Ți-e indiferent...

TACHE: Mie? Ai înnebunit!

JENI: Nu știu care dintre noi e tea-făr. (Masca deznădejzii materne.) D-asta am adus copil pe lume? D-asta l-am crescut mare, ca să vină acuma și să mi-l ia? Nu mă despart de copil, Tache... (Către odaia lui Bebe.) Nichi, pune-i termometrul, mamă, să vedem cât are. (Lui Tache) Ai vorbit?

TACHE: Vorbit.

JENI: Și?

TACHE: Mi-a spus-o verde: „Tovarășe Valsamache, nu te supăra, dar dacă dumneata vîi cu asemenea cereri, atunci ce să mai vorbim de alții?“

JENI („logică“): Va să zică, recunoaște că mai sînt și alții... (Montîndu-se.) Copiii altora să stea aicea la București, că e loc, cu toate că nu e nimica de capul lor, și băiatul meu, fiindcă a terminat agronomia, să plece.

TACHE (amărit): Las' că știu eu cum a terminat. Crezi că din „Uteme“ l-au dat afară de bun?

JENI: Cum, necum, vorba e: a terminat?

TACHE: Că e tat-su director în Ministerul Agriculturii.

JENI („silogism perfect“): Mă rog, dar atunci de ce mai ești tu director în minister, dacă fiul tău trebuie să plece la Rîpele? (A bătut la ușa camerei lui Bebe; de dincolo se aude „pardon“.) Nu, că nu intru. (Spre ușă.) Dă-i și-o vitamină „B“, Nichi, și una „C“, că nu strică. (Către univers.) Copil debil, mi-au ieșit ochii pînă l-am văzut mare, și acu' să-l trimit să-l mănînce tetanosul...

TACHE: Ce dracu' v-a venit la toți cu tetanosul?

JENI: Ce mi-a venit? Întreabă-l pe Nichi, să-ți spună: tetanosul e o boală care se ia de la cai și mai ales

de la țară... Atita lucru să știi și tu, care lucrezi în agricultură.

TACHE: Da' că există ser, știi?

JENI: Să știe dușmanii mei, care vor să-mi vadă copilul plecat... I-ai dat vitamina, Nichi?

NICHİ (de dincolo): Dat.

JENI (masca neputinței și a înfrîngerii): Simt cum mi se urcă tensiunea. (Spre ușă.) Ce temperatură are?

NICHİ (de dincolo): Și opt.

JENI: Scade. Dacă era vorba de Meicu, ai fi văzut că nu stătea cu mîinile în sin.

TACHE: Am încercat să vorbesc cu...

JENI: Și?

TACHE: Nu dau de el.

JENI: Acasă. Ce număr are acasă?

TACHE: 13.09.48.

JENI (autoritate și inițiativă): Stai că dau eu de el. (Face numărul.) Cu tovarășul Coacăze... Din partea tovarășului Valsamache. Dar cînd vine? Mulțumesc. (A închis.) El era. Stai să vezi! (Face din nou numărul și vorbește, de data asta, cu voce schimbată.) Cu tovarășul Coacăze. Cine-ntreabă? Ziarul „Munca“. (A închis precipitat.) Nu ți-am spus eu? El era. Nici nu vrea să stea de vorbă. (Durere fără margini.) D-asta ai muncit tu, Tache, de ți-ai pierdut sănătatea, ca să se ascunză la telefon? D-asta ți-ai riscat viața, Tache? Că ești un tovarăș vechi, și cînd e nevoie și cînd e la greu, la cine se vine cu toate sarcinile? La tovarășul Valsamache. Și acum, cînd ai și tu o nevoie, nimeni. (Din nou spre camera lui Bebe.) Cît are, Nichi? Și opt, slavă domnului. Nu uita de vitamine. Să dau un telefon la Sănătate să ne trimită niște aspirină elvețiană... Sau să-ncerc iar la Coacăze, numai de curiozitate. (Face din nou numărul.) Cu tovarășul Coacăze. Cine-ntreabă? Din partea tovarășului Valsamache... Imediat. (Îi face semn lui Tache, care a trecut la aparat.)

TACHE (la telefon): Eu, frate dragă, eu... Iartă-mă că insist. Știu cîte ai pe cap... Evident... Dar e vorba de o chestiune... De fiul meu, sigur... Eu îmi dau seama că e o problemă de ordin general... Totuși, cum să-ți spun, frate dragă, o excepție se poate face, că, vorba aia, nu se dărimă cerul... Așa... Așa. Da, sigur. Da... Da... Da.

JENI (șoptit): Ce spune?

TACHE (*ii face semn să se potolească.*  
*Jeni vine și bagă urechea în recep-*  
*tor*): Nu, nu, ascult. Așa, da. Eu  
voiam numai să spun... Da, da. Că e  
un caz special... fiindcă-i și bolnav...  
JENI (*în urechea lui Tache*): Grav,  
grav de tot.

TACHE (*la telefon*): Da. Da, destul  
de serios. Cred că gripă. Da, sigur  
că trece, evident. Dar este și un alt  
aspect: aș spune, principial. Eu voi  
încerca, totuși, și mai sus. Nu, te  
rog să n-o interpretezi altfel, dar  
cred că după atîția ani de muncă,  
eu care, nu-i așa, n-am cerut nici-  
odată nimic... Mă rog. Mă rog... să  
trăiești. (*A închis.*) Acu' ești mul-  
tumulată?

JENI: Da' ce-ți inchipuiai: că nu mă  
așteptam? De la cine? De la Coa-  
căze? (*Masca protestului și a indig-*  
*nării.*) Da' cînd a fost vorba de ne-  
poată-sa, atunci a fost posibil, a-  
tunci n-a mai fost principial, atunci  
a putut s-o aducă la București, ca să  
bată bulevardele. Da' cînd a fost  
vorba să-l mute pe nepotul lui Sa-  
chelarie, că era retrogradat, pentru  
neglijență în serviciu, și l-a încadrat  
în capul schemei, atunci a fost le-  
gal și principial. Ei, lasă că-i dau  
eu principialitate...

TACHE: Termină odată!

JENI: Îi coc eu una, lui Coacăze ăsta,  
să mă țină minte toată viața. Ce  
face băiatu', Nichi? Să-i trimit un  
ceai?

NICHI (*de dincolo*): Cu room.

JENI: Și cît?

NICHI (*a băgat capul pe ușă*): Și șase.  
Romul, separat.

JENI: Dă-i și-o lingură de sirop...  
(*Masca deciziilor mari.*) Că n-o să  
las eu să mi se prăpădească băiatul.  
N-are cine s-alerge pentru el, las'  
că alerg eu. Să-mi inchipui că nu  
are tată, că sînt văduvă și că Tache  
Valsamache a căzut în Tatra. Nu se  
putea? Tu singur povesteai cum îți  
zburau gloanțele pe la ureche. (*Masca*  
*deziluziei și strigătul inimii rănite.*)  
La ce te-ai mai bătut în Tatra, Ta-  
che, dacă-ți trimiți acum băiatul la  
țară?

TACHE: Vreau să știu cînd o să is-  
prăvești?

JENI: Cînd o să-mi aduci numire pen-  
tr. băiat în București.

TACHE: Și pînă atunci?

JENI (*firesc*): O să-ți mănînc zilele.  
(*A sunat telefonul.*) Da, Rodico; nu,  
ferească Dumnezeu... Foarte bine dis-  
puși. Toată lumea bine... Tache? A-

cum a venit de la Minister. Băiatul,  
bine. Te chem eu după masă, că-mi  
vin niște musafiri din provincie. Pa,  
te pup. (*A închis.*) Și pe nenorociii  
ăștia, la ce i-ai mai chemat pe capul  
meu?

TACHE: Eu i-am chemat? Sînt rudele  
mele?

JENI: Și ce vrei să insinuezi? Oa-  
meni foarte cumsecade, n-ai ce să te  
temi, nu sînt compromițatori. Îi știe  
tot Piteștiul. Și pe urmă, chiar dacă  
a avut încurcătura aia, a ieșit cu-  
rat.. Și chiar dacă ar fi avut ceva,  
ce vină are fiică-sa să pătimească de  
pe urma lui tat-su?

TACHE: Da, dar ce vină am eu să-mi  
pice pe cap?

JENI: Va să zică, după ani de zile  
îmi vin și mie niște oameni în casă,  
și nici asta n-am voie. (*Masca con-*  
*cluziilor esențiale.*) Ce-ar fi, Tache,  
să punem noi capăt acestui calvar?  
Băiatul a crescut mare, de plecat la  
țară tot pleacă, fiindcă n-are pe ni-  
meni cine să-l ocrotească, fiindcă tot  
e orfan. Tu, tot ai ajuns mare, de  
nu-ți mai ajunge nimeni cu prăjina  
la nas, ce nevoie mai ai tu de fa-  
milie?...

TACHE: Aud băieții.

JENI: ...nu e mai cuminte să ne ve-  
dem fiecare de drum? Doar nu-ți  
inchipui că stau lîngă tine din in-  
teres? (*Masca suferințelor și a de-*  
*voțiunii.*) Slavă domnului, c-am tras  
lîngă tine și cînd nu erai director.  
Și pe urmă, poți să-mi spui și mie ce  
procopseală am eu de pe urma direc-  
toratului tău? Zile amare, ședințe  
și plenary, cînd te aștept cu sufletul  
la gură și cu mîncarea încălzită de  
trei ori. Taci, sigur că taci. Și știi  
de ce taci? Fiindcă n-ai ambiție. Eu,  
în locul tău, m-aș duce mîine la mi-  
nistru și i-aș spune: „Tovarășe mi-  
nistru...” Dar te duci? Nu te duci.

TACHE: Nu mă duc.

JENI: Ei, află că mă duc eu. Azi.  
Cine dracu' mi-a adus și pe nefe-  
ricițiiăștia pe cap? Nu puteai să  
le spui la telefon că nu sîntem în  
București?

TACHE: Da' unde sîntem?

JENI: Pe teren. Dar ai dreptate. Cînd  
ți-ai mai luat tu nevasta în depla-  
sare, ca s-o mai iei și acum? Ce sînt  
eu, Tache, să mă lași acasă? Și dacă  
nu mă iei nicăieri, barem să nu-mi  
aduci toți nenorociii să-i ospătez, că  
nu-s cantină. (*S-a deschis ușa și au*  
*intrat nenea Anton și Fifi. Masca*  
*ospitalității.*) Să trăiești, nene An-

- ton, și bine-ați venit sănătoși, ia poftiți, intrați. Intrați. Ia te uită la nenea Anton, Tache, ce bine arată. Ai întinerit... Dar domnișoara asta cine mai e, că n-o cunosc?
- ANTON: Ei, cum n-o știi: Fifi.
- JENI (*masca admirației stupefiate*): Cum? Asta e Fifi?
- ANTON: Fifi.
- JENI: Uite, Tache, pe Fifi. Făi, când ai crescut așa mare, domnișoară, că acum zece ani...
- ANTON: Avea treisprezece.
- JENI: Cum zboară vremea. (*Masca mândriei materne.*) Aaa, dar să-l vedeți pe al nostru. Nichi... Nichi...
- BEBE (*de dincolo*): A plecat, mamă.
- JENI: Vino-ncoace, Bebe, c-a venit unchiul Anton cu vară-ța Fifi. Nici n-aveți idee ce bine-mi pare c-ați venit... Asta-i spuneam și lui Tache înainte: avem și noi niște rude, și alea ne-au uitat.
- ANTON: Vai de mine, se poate? Că și la noi când s-a ivit ocazia să ne repezim încoace, eu, lu' Fifi, tot așa i-am zis: „acu', dacă' e să mergem la București, unde să ne ducem?” Zice și ea: „la tanti Jeni“.
- JENI: Nici nu știți ce surpriză ne-ați făcut. Și cât o să stați?
- ANTON: A, nu, că diseară plecăm înapoi.
- JENI (*i s-a luat o piatră de pe inimă*): De ce așa repede, se poate? (*Masca admirației consecvente.*) Și zi, s-a făcut domnișoară mare. Și ce învață dumneaei?
- ANTON (*complice, din ochi, cu Fifi*): Să le spunem, ori să nu le spunem? Păi, nu mai învață, c'a-nvățat.
- JENI: Te pomenești că a făcut ceva și-a dat-o afară din școală.
- ANTON: Ferească Dumnezeu: a terminat.
- JENI: Da?
- ANTON: Sigur. Medicina. Păi, ce credeți voi, că noiăștia din Pitești stăm?
- TACHE: Și unde a studiat?
- ANTON: La Cluj.
- TACHE: Bravo!
- ANTON: Eu, de când era mică, i-am spus: „Fată, s-au dus vremurile când stătea domnișoara acasă și coșea la gherghef, ori cînta la clavir. Tu să-ți iei o meserie. O vrea bărbatu' să te țină acasă, cucoană, îl privește, treaba lui, liber. Tu să ai meseria ta.“ Și uite că m-a urmat: doctoriță.
- JENI (*în plină admirație*): Ce spui, Tache? Și, mă rog, ce specialitate?
- FIFI: Epidemiologia.
- JENI: Adică?
- FIFI: Boli infecțioase.
- JENI: Vai de mine, și nu ți-e frică?
- ANTON: Cum o să-i fie, e voie? Nu-i fata lui Anton Androne?
- JENI: Uite că ne-am luat cu vorba și-am uitat că sinteți de la drum... Poate că vreți să vă spălați. Să faceți un duș.
- FIFI: Eu, tanti.
- JENI: Sigur, medic medic, dar tot cochetă, hai cu mine. (*În timp ce se îndreaptă spre baie.*) Mînca-o-ar mama de epidemioloagă... că nu m-aș fi gîndit în viața mea... (*Conducînd-o.*) Pe aici. (*Au ieșit, scurtă pauză.*)
- ANTON: Așa că asta-i.
- TACHE: Da. (*Pauză.*) Să știi însă că m-am bucurat de ce-am auzit... Copiii care învață, e lucru mare...
- ANTON: Mai ales acum... Că înainte, că noi știm, nu?...
- TACHE (*cu o convingere din ce în ce mai adîncă*): Uite-o, cheam-o pe Jeni și întreab-o: ce susțin și eu? Că eu tot pentru asta mă bat...
- ANTON: Noi înțelegem altfel lucrurile.
- TACHE: Avem o altă perspectivă.
- ANTON: Cu totul altă perspectivă.
- TACHE (*atacînd problemele fundamentale*): Și chiar dacă vezi că, dintr-o cauză sau alta, lucrurile merg în unele sectoare mai greu... Iei o țuică?
- ANTON: Dacă-i vorba pe-așa, atunci să guști dintr-a noastră: că-i de prune. (*În timp ce destupă sticla adusă de acasă și-n timp ce toarnă.*) Ce spuneai?
- TACHE (*revenire la problematica esențială*): Dacă sînt și unele greutăți... Cum e și firesc...
- ANTON (*acord unanım, convingere adîncă*): Cine nu-nțelege asta, n-a priceput nimic din ce se întîmplă în jurul nostru.
- TACHE: Văd la noi la minister, la Agricultură...
- ANTON: Ei sigur, la voi e și o situație specială: agricultură, unde sînt atîtea și atîtea probleme. Ce spui?
- TACHE (*întrebarea se referă, bineînțeles la țuică*): Tare, foarte tare.
- ANTON (*mîndru*): Așa e? De căsă.
- TACHE (*din nou privind preocupările grave*): Dar cu toate astea, vorba aia, dacă pui umărul și împingi, mișcă. Nu există, mă-nțelegi, să se ridice o problemă...
- ANTON: Și pină la urmă să n-o rezolvi. Așa-i spuneam și eu în tren

- lui Fifi, c-am și eu experiență, cu toate că nu lucrez la nivelul tău și n-am chestiuni atât de complicate, dar orișicât... Astăzi, e cu totul altceva decît era înainte. Înainte...
- TACHE: Da, nici nu se compară, nu poți să faci nici o apropiere, de nici un fel de natură, cu ceea ce era înainte, cînd orice problemă se punea, cum să spun...
- ANTON: ...unilateral.
- TACHE (*mai adînc*): N-aș spune atîta „unilateral“, cit... la suprafață... Înainte, ce era simplu, era simplu, și ce era complex, era complex. Astăzi, poți să te aștepți ca o chestiune să ți se pară la început foarte simplă...
- ANTON (*sorbindu-i neconținut perlele*): ...și în fond să fie complexă...
- TACHE: ...Și cel mai complex lucru, să fie complex numai în aparență, și în fond...
- ANTON: ...să fie simplu.
- TACHE: Evident: totul e cum te-a-propriu de temă. Tare. Foarte tare. (*Evident, țuica.*)
- ANTON: Da' știi cum merge? Nici n-o simți. Bei o damigeană, și a doua zi, știi cum lucrezi? Nici capul nu te doare. (*Scurtă pauză.*)
- TACHE (*revenire la chestiunile de esență*): Așa că asta e.
- ANTON: Sigur. Totul e să știi să înțelegi.
- TACHE: Și mai e ceva: să-ți iei răspunderea. Da' nici nu te-am întrebat: cu ce ocazie la București?
- ANTON: Aaa, nimic, o chestie foarte simplă, că asta-i spuneam și lui Fifi în tren, exact vorbele tale. Sigur, tu ai formulat mult mai științific. „Vezi, Fifi“, îi spuneam, „o chestiune care pentru noi e foarte complicată, dacă ai norocul să-ntâlnești omul, pe nenea Tache, de exemplu, devine dintr-o dată foarte simplă.“
- TACHE: Adică, cum? Că nu-nțeleg.
- ANTON: Imediat. Ia, ia, pe răspunderea mea, că vorba aia: ce i-o fi tatii, să-i fie și mami. (*Privitor la țuică, bineînțeles. Scurtă pauză.*) Despre Fifi e vorba. Ți-am spus: doctoriță. A terminat facultatea, diplomă, felicitări, mă rog. Urmează să plece la țară. Acum, ea, mititica, nu zice nimic. Dar eu ca tată, înțelegi..
- TACHE: Înțeleg... Arde. (*Țuica.*)
- ANTON (*Masca ispășirii paterne*): Uite aici mă arde. (*Arată spre inimă.*) Numai tată să nu fii. Și atunci i-am spus: „Fițo“, că eu cînd o alint, așa-i spun „Fițo, nici un moment de pier-
- dut: la gară, pe tren, la București, la unchiul Tache.“
- TACHE: La mine.
- ANTON: La tine, Tăchiță, la tine, suflere, la tine, neamule, la tine, că altă nădejde n-am. Dă-mi o mină de ajutor.
- TACHE: Cu ce?
- ANTON: Cu Fița.
- TACHE: Concret.
- ANTON: Concret, cît se poate de concret: post, casă și buletin de București. Ce-ai rămas așa?
- TACHE: Nu, mă gîndeam. Zi-i: post, casă și buletin de București.
- ANTON: Asta-i.
- TACHE: Voi pină cînd stați aici?
- ANTON: Pină diseară.
- TACHE (*uitindu-se la ceas*): E vreme. Se face. Dar ce-ai zice tu să ieșim o țîră în curte?
- ANTON: De ce?
- TACHE: Să iau nițel aer.
- ANTON: Atunci, să luăm și țuica.
- TACHE: Ia-o, neică. (*Au ieșit, scena a rămas o clipă goală, a intrat Fifi, într-un halat de baie, alb spumă. Iși caută poșeta, a intrat Bebe.*)
- BEBE: Cred că nu mai e nevoie să ne prezentăm, fiindcă ne cunoaștem.
- FIFI: Mi-a spus tanti că ești cam suferind. Pot să te ajut? Ce te supără?
- BEBE: Medic?
- FIFI: Debutant.
- BEBE: Mulțumesc, n-am încredere în medicină.
- FIFI: Sceptic?
- BEBE: N-am nici o încredere în știință.
- FIFI: Și toțuși ai urmat o facultate.
- BEBE: Tocmai. Suferința mea, domnișoară, poartă numele unei maladii pe care manualele și tratatele dumitale n-au înregistrat-o: agronomia.
- FIFI: E adevărat, de maladia asta n-am auzit.
- BEBE: Cumplită, domnișoară doctor, crîncenă, maladie psihică gravă, cu sfîrșit fatal...
- FIFI: Ai dumneata astăzi o predispoziție specială și vezi lucrurile în negru.
- BEBE: Dar cum ai voi să le văd, cînd nu mai am înaintea mea decît o lună de viață?
- FIFI: O lună?
- BEBE: Douăzeci și șase de zile, nu-mărate. Dumneata, vezi acest calendar, domnișoară? E necruțător ca o ghilotină. Exact de astăzi într-o lună, omul din fața dumitale, vărul dumitale din partea mamei sau a tatei, nu știu, legăturile noastre de rudenie



fiind suficient de incurcate, omul care ți se destăinuie în această clipă, a terminat cu Bucureștiul, cu această casă părintească de care-l leagă atâtea amintiri, a isprăvit cu lumea și civilizația și merge să se culce odată cu gămile, să se scoale, trezit de cocoși, să citească gazeta raională la gazornită, să facă discuții filozofice cu inginerul stației de montă, politice cu agronomul-șef, să susțină o asiduă curte lirică moașei, care are patruzeci și trei de ani și doi negi pe nas, într-un cuvânt, să se neurastenizeze, dedicându-și cei douăzeci și patru de ani ai săi, netrăiți și dornici de viață, agriculturii înaintate și sporirii producției de porumb la hectar. Vesel, nu ?

FIFI (*sincer surprinsă*) : Cum, și dumneata ?

BEBE : Ce înseamnă „și dumneata“ ?

FIFI : Mărturisesc că nu mă așteptam.

BEBE : Să fi absolvit facultatea ? Par chiar atât de analfabet ?

FIFI : Nu. Dar îmi închipuiam că odată terminate studiile, dumneata, cu relațiile pe care le ai...

BEBE : Aici este eroarea dumitale esențială. Greșești fundamental, fiindcă mă privești ca pe un caz normal. Află, domnișoară, că ai în fața dumitale un monstru.

FIFI (*amuzată*) : Aoleu, mă înspăiminti.

BEBE : Da, domnișoară, un monstru, fiind fiul unui monstru. Tatăl meu e cel mai denaturat părinte din cîți a putut aduce la lumină speța umană în lunga și controversata ei istorie. Vede că mă zbat, că sufăr, că mă dau de ceasul morții, și dumnealui e „principal“. Un monstru principal. „Să plece“, adică, să plec eu. Și apoi, bineînțeles, obișnuita și îndelung repetată plachie de principii : „muncă, disciplină, devotament, datorie etc., etc., etc.“

FIFI : Și dumneata ce faci ?

BEBE : Febră.

FIFI : Și contra febrei ?

BEBE : Scandal : Scandalul îmi dă temperatură, temperatura nervi, nervii discuții, discuțiile, scandal și scandalul din nou febră. Cel mai perfect cerc vicios.

FIFI : Trebuie să existe, totuși, o soluție, o cale...

BEBE : Încercat pretutindeni, și eșec total. Am vrut să abandonez disciplina căreia m-am consacrat la presiunile părinților.

FIFI : Cum, de asta ai urmat dumneata agronomia ?

BEBE : Dar ce-ți imaginezi, că mi-am descoperit singur vocația ? Am încercat, mai întii, să intru la matematici, și am căzut. La politehnică, și-am fost respins. La teatru, și-am susținut că n-am talent și fizic. Am intrat la agronomie, fiindcă m-au primit. Îți dai seama ce ghinion ? Am încercat deci să abandonez specialitatea și să găsesc o slujbă. Indiferent ce, oriunde. Cu neputință : lipsă de calificare profesională.

FIFI : Unde ai încercat ?

BEBE : La tramvaie : n-am reflexe. La circ : n-am aptitudini. La „OSTA“ : sint afon. Văd în „Informația“ că la Filarmonică e liber un post la partida de violă.

FIFI : Știi să cînti ?

BEBE : Habar n-am... Dar mai știi de unde sare iepurele ?

FIFI : Mama dumitale ce face ?

BEBE : Tensiune.

FIFI : Nu pot totuși să înțeleg : nu există nici o posibilitate să rămii în profesiunea dumitale, la București ?

BEBE : Nu sint decît trei posturi, la Institut, pentru cazuri speciale.

FIFI : Ce cazuri ?

BEBE : Pentru oameni căsătoriți.

FIFI : Cum ?

BEBE : E probabil o compensație pentru suferințele lor zilnice. Societatea nu rămîne indiferentă : răsplătește.

FIFI : Atunci, iată soluția : însoară-te.

BEBE : Noroc c-ai venit dumneata de la Pitești, să-mi dai ideea. Și cu Muki ce fac ?

FIFI : Cine e Muki ?

BEBE : Prietena mea.

FIFI : Admirabil. Te căsătorești cu Muki, și ai rezolvat problema. Sau, e vreun impediment ? Se opun părinții ?

BEBE : Nu, că habar n-au.

FIFI : Atunci ?

BEBE : Nu vrea Muki.

FIFI : De ce ?

BEBE : Complicații... Greu de înțeles. Ai trecut vreodată prin complicații, domnișoară ?

FIFI : Depinde.

BEBE : Îmi dau seama : ești încă tânără. Și nu poți pricepe. Ai iubit ?

FIFI : Ce întrebare e asta ?

BEBE : Una simplă, elementară, directă : ai iubit ?

FIFI : De ce întrebă la trecut ? E mult mai firesc să mă întrebă : iubești pe cineva ? Și-ți răspund tot așa de simplu : da, pe logodnicul meu.

BEBE : Mult ?

FIFI : Nu știu, fiindcă nu am termene de comparație.

BEBE : Te-ai întrebat vreodată, noaptea, când ești singură, ce s-ar întâmpla dac-ar muri ?

FIFI : O, dar ai o imaginație lugubră : de ce să moară ? E tânăr, sănătos, robust...

BEBE : Mie mi se pare că ar pieri pământul, că s-ar prăbuși universul, și că rămas singur fără ea, n-aș mai avea pe lumea asta nici un rost și nici o justificare.

FIFI : Atunci ?

BEBE : Și totuși, nu ne putem căsători.

FIFI : De ce ?

BEBE : Cîntă. Are înaintea ei o strălucită carieră artistică.

FIFI : Cu atît mai bine.

BEBE : Pentru moment, e adevărat, nu e încă recunoscută, cîntă în cor, dar sînt sigur c-o să vină vremea cînd va fi aclamată pe toate scenele, nu numai în țară, dar și în străinătate. Crede-mă pe mine, sînt afon, dar mă pricep în muzică. Știi ce voce are ? Patru octave. Galicurci a avut numai trei și jumătate. Ia pe Si natural, și cînd sînt eu în sală, de dragul meu, îl ia și pe Do.

FIFI : Tot nu văd.

BEBE : Ah, domnișoară, se cunoaște că vii dintr-un oraș patriarhal, cu salcîmi, stradă principală și grădină publică, unde te-ntâlnești, probabil, seara, cu logodnicul dumitale. Trăim aici într-o metropolă, o plasă uriașă de contradicții cu mii de fire, sfori și trape, unde noul se împletește cu vechiul, prezentul cu trecutul și amîndouă cu viitorul. O cîntăreață, soția unui agronom — cel puțin așa susține Muki și cred că are dreptate —, devine o imagine neinteresantă, casnică, anodină, oarecare. Or, dumneata, nu știi de cite condiții depinde viața unei cîntărețe : corepetitori, regizori, dirijori, peruchieri, critici... Muki mă iubește, mă adoră, dar nu poate să se căsătorească cu mine. E bine ?

FIFI : Nu e bine, deși, recunoaște, că ar fi soluția salvatoare.

BEBE : Dar, în sfîrșit, ce rost are să te melancolizez pe dumneata cu problemele mele de viață, pe dumneata care ești atît de departe...

FIFI : Poate că nu sînt chiar atît de departe cum îți închipui.

BEBE (*filozofie amară*) : Cine poate pricepe suferințele altuia ?

FIFI : Stau și mă gîndesc !

BEBE : La ce ?

FIFI : Dumneata, cunoști... „Siciliana“ ?  
BEBE : Casata ?

FIFI : Nu. Apărarea Siciliană. Fii atent, e foarte simplu : albul atacă pe flancul regelui, negrul pregătește contra-atacul în centru și pe flancul damei. La mutarea E 2—E 4, negrul răspunde cu C 7—C 5, controlînd punctul D 4. Există și varianta „dragonului“, în care negrul își dezvoltă nebunul regelui la G 7, atunci se face rocada și atac la rege. Șah ! Și mat !

Ai înțeles ?

BEBE : Nici un cuvînt.

FIFI : Cum, dumneata nu știi șah ?

BEBE : Nu.

FIFI : Atunci, într-adevăr, e mai complicat. Apărarea Siciliană e o deschidere, pricepi, care dă șanse negrului...

BEBE : Dumneata joci bine șah ?

FIFI : Deloc. Dar am învățat pe dinafară toate deschiderile, ca să-i fac plăcere logodnicului meu.

BEBE : Logodnicul dumitale e șahist ?

FIFI : Campion pe Cluj.

BEBE : Ce vorbești ?

FIFI : Sigur, în Ardeal, nu mai are adversar.

BEBE : Și ce legătură au șahul, logodnicul dumitale, „Siciliana“ și cu mine ?

FIFI : Una foarte puternică. Nici Bolevslavski, care a descoperit o variantă nouă, n-ar juca-o mai bine. Urmărește-mă.

BEBE : Negrul mută...

FIFI : Nu.

BEBE : Albul mută.

FIFI : Nu.

BEBE : Dă un pion...

FIFI : Fii atent : dumneata susții că dacă ai fi căsătorit, ai rămîne în Capitală.

BEBE : Eventual. Dar nu sînt.

FIFI : Vei fi.

BEBE : Exclus : nu vrea Muki.

FIFI : O să vrea.

BEBE : N-o cunoști.

FIFI : Las-o pe Muki.

BEBE : Nici nu mă gîndesc.

FIFI : Las-o pentru moment. Spui că nu se poate căsători.

BEBE : Exclus.

FIFI : Perfect : dispăre de pe tabla de șah.

BEBE : Dumitale ți-e ușor.

FIFI : Trebuie Trebuie să găsești pe cineva care să vrea să te ia.

BEBE : Cum așa ?

FIFI : Nu de tot : pină rămii în București.

BEBE : Care e dementia, s-o văd și eu.

FIFI : Să ne gîndim.

- BEBE : Și pe urmă ?.. Nu... ce vorbesti... ce-o să spună Muki ?
- FIFI : Dacă te iubește cu adevărat, trebuie să te înțeleagă. Preferă să te știe plecat ?
- BEBE : Și crezi dumneata că se găsește o femeie...
- FIFI : Cine știe...
- BEBE : Stai, domnișoară, un lucru trebuie să fie clar : mie nu-mi place nimeni și, spre deosebire de toți prietenii mei, sînt monogam : sînt făcut pentru o singură femeie.
- FIFI : Cu atît mai bine. Înseamnă că ai să joci „Siciliana“ cu precizie, tact, inițiativă și calm.
- BEBE : Am impresia că-ți arde de glume.
- FIFI : Deloc.
- BEBE : Iar eu îți repet : cine o să mă ia, știind că nu are nimic de cîștigat ?
- FIFI : Te-nșeli. Poate să aibă.
- BEBE : Dacă nu vîd eu, cum o să vadă alții ?
- FIFI : Fiindcă n-ai înțeles „Siciliana“.
- BEBE : Lasă „Siciliana“. Mie răspunde-mi, cine o să mă ia de bărbat numai ca să-mi facă mie un serviciu ? Care e nebuna aia ?
- FIFI : Eu.
- BEBE : Cum ?
- FIFI : Da. Eu.
- BEBE (*informativ*) : Dumneata ești nebună ?
- FIFI : Deloc... Sau atît cît trebuie pentru ca viața să fie plină de farmec și de fantezie...
- BEBE : Domnișoară, vîd că ai fantezie, dar de data asta n-ai priceput, sau te faci că nu înțelegi.
- FIFI : Am înțeles foarte bine...
- BEBE : Eu o iubesc pe Muki. Pe Muki. (*Scandînd*) Pe Mu-ki. În ceea ce te privește, nu te supăra, cultiv sinceritatea pînă la cinism, nu-mi spui nimic. Nu ești genul meu. Ești blondă...
- FIFI : Iar dumneata inexpresiv și pari bătrîn...
- BEBE : Am impresia că sisii.
- FIFI : Și vorbesc din somn. În plus, chiar dacă mi-ai face cea mai seducătoare declarație de dragoste, nu servește la nimic, îmi iubesc logodnicul.
- BEBE : Și totuși, te apucă o subită filotimie, și ești gata să te sacrifici de dragul meu.
- FIFI : Te-nșeli : cu dumneata personal nu mi-aș pierde nici un sfert de oră.
- BEBE : Cu atît mai bine. Atunci ?
- FIFI : Atunci : îți repet : n-ai priceput „Siciliana“.
- BEBE : Iar o luăm de la capăt : negrul mută G 7... G 4 ?...
- FIFI : Ascultă. Susții că dacă ai fi căsătorit, ai avea șanse să rămii în București.
- BEBE : Să zicem.
- FIFI : Cum „să zicem“ ? Da. Sau nu ?
- BEBE : Poftim : da.
- FIFI : Perfect. Dumneata știi pentru ce am venit eu încoace ? Am terminat facultatea și trebuie să plec la țară.
- BEBE : Felicitările mele : poate că ne întîlnim. Eu, la Rîpele. Dumneata ?
- FIFI : Mărturisesc că pentru mine nu-i nici o catastrofă. Dar logodnicul meu...
- BEBE : Logodnicul dumitale mi-e foarte simpatic, dar ce am eu cu el ?
- FIFI : N-ai, adică ai. Și-n orice caz, ai răbdare. Logodnicul meu e campion de șah.
- BEBE : Pe regiunea Cluj.
- FIFI : Pe întreg Ardealul. Dar dacă rămîne acolo, se ratează. Nu mai are adversar, înțelegi ?
- BEBE : Și ce vrei ? Să joc eu cu el ?
- FIFI : Trebuie deci adus la București. Acum ai priceput „Siciliana“ ?
- BEBE : Domnișoară dragă, te previn, nu-ți face nici o iluzie : în ceea ce privește jocurile, sînt literalmente idiot, nu înțeleg nimic.
- FIFI : Atunci, mai simplu...
- BEBE : Mută negrul și fură calul...
- FIFI : Urmărește-mă.
- BEBE : Sînt numai urechi.
- FIFI : Deci, dacă ești căsătorit, rămii în București.
- BEBE : Exact.
- FIFI : Te căsătorești cu mine.
- BEBE : Ce interes ai ?
- FIFI : Devin soția dumitale.
- BEBE : Să zicem.
- FIFI : Evident că „să zicem“, fiindcă toată căsătoria se face numai pe hirtie...
- BEBE : Adică ?
- FIFI : Adică, fără nici o obligație de nici o parte.
- BEBE : Pînă aici am priceput.
- FIFI : Și ești de acord ?
- BEBE : Nu vîd încă unde vrei să ajungi.
- FIFI : Devin, prin urmare, soția dumitale. Devenind soția dumitale, sînt obligați să-mi dea un post acolo unde locuiește și lucrează bărbatul meu. E logic ?
- BEBE : Logic.
- FIFI : În sfîrșit, ai înțeles „Siciliana“ : ne căsătorim, rămii în București. Cîștigul dumitale. Obțin un serviciu în Capitală : avantajul meu. N-am în-

- vestit nici unul dintre noi nimic, înțelegi ce vreau să spun, și imediat ce lucrul e făcut, divorțăm.
- BEBE :** Și logodnicul dumitale ?
- FIFI :** Încheie partida. Din clipa în care stau în București și sint divorțată, mă mărit cu el. Soțul își urmează soția, deci trebuie să-l transfere, deci vine în Capitală. Ce părere ai ?
- BEBE :** O clipă. În primul rînd, mi se pare suspect un fapt : vorbești necontenit de el și nu de dumneata.
- FIFI :** Ți-am mai spus: dacă ar fi după mine, mie mi-e bine oriunde. Dar e vorba de tata, pentru care ideea plecării la țară echivalează cu o dramă. Și pe urmă, e el...
- BEBE :** Deci, te sacrifici.
- FIFI :** E atît de bine să poți dărui unui om secunda ta de grație, clipa ta de sărbătoare...
- BEBE :** Începi să mă înduioșezi.
- FIFI :** Inutil, mai ales că e vorba de un joc în care nimeni nu riscă, și toți partenerii cîștigă. La ce te gîndești ?
- BEBE :** Da, se pare că raționamentul e just. Dar e atît de perfect, încît nu se poate ca pe undeva să nu fie fals.
- FIFI :** Unde ?
- BEBE :** Nu știi. Și pe urmă, construcția: mai are un defect: e logică. N-am încredere decît în absurd. În al treilea rînd, să vedem ce spun juriștii. Sint singurii în stare să le incurce pe toate în asemenea hal, încît, pînă la sfîrșit, să iasă bine. (*Trece la telefon.*) Nikaloe, lasă tot și vino imediat jos, am nevoie de luminile tale juridice. (*A închis.*)
- FIFI :** E avocat ?
- BEBE :** Nu. Repetent. Dar, tobă de carte. Știe toate legile și hașcemeurile pe dinafară. Un singur lucru nu știe: să-mi găsească mie un post în București.
- FIFI :** Nu s-ar putea spune că ai un spirit prea practic.
- BEBE :** Nu, domnișoară, sint un poet ratat. Sau, dacă vrei, un ratat poet.
- FIFI :** Nu găsești că e prematur să vorbești de ratare ?
- BEBE :** Și ca ratat, dacă vrei să te realizezi, trebuie s-o iei din timp. (*A intrat Nichi.*) Nikaloe (*către Fifi*), prietenul meu de care ți-am vorbit. Domnișoara doctor Androne. (*Către Nichi*) Și acum, fii atent. (*Către Fifi*) Cum spuneai că se numește figura ? „Siciliana“ ? (*Către Nichi*) Despre asta e vorba, despre mine, campionul pe Ar-
- deal, domnișoara și noi trei. Ai înțeles ?
- NICHI :** Total. E foarte coerent și foarte simplu.
- BEBE :** Atunci, urmărește-mă : dacă — e o ipoteză — mă însor cu domnișoara, am șanse să rămîn în București ?
- NICHI :** Hașceme, numărul 137.391, din nouă sute cincizeci și unu.
- BEBE :** Perfect. Soția mea, mai exact pseudosoția mea, soția mea aparentă sau prezumtivă, săa ipotetică, n-are importanță, asta fiind o chestiune absolut intimă a noastră, are dreptul să rămînă și ea la București ?
- NICHI :** Hașceme 947.368 pe cincizeci și unu.
- BEBE :** Același hașceme ?
- NICHI :** Altul, dar cu un conținut analog, completîndu-l pe primul.
- BEBE :** Bine. Asta e treaba ta, că de asta ești jurist și de asta ai rămas repetent. Atunci, înseamnă că ne putem căsători.
- NICHI :** Evident.
- FIFI :** Și divorța.
- NICHI :** Clar.
- BEBE :** Sigur ?
- NICHI :** Sfînt.
- BEBE :** Ce hașceme ?
- NICHI :** Nu, Codul Familiei, articolul 31.
- BEBE :** Nikaloe, nu te juca, aici e o problemă serioasă.
- NICHI :** Răspund cu capul. Da' de capul tău ce se alege ? Ce-o să spună ?
- BEBE :** Cine ?
- NICHI (*făcîndu-i semne, fiindcă nu vrea să divulge*):** Știi tu.
- BEBE :** Nu înțeleg.
- NICHI :** Persoana !
- BEBE :** Care persoană ?
- NICHI :** Mă, Bebe, tu ai înnebunit de tot : ființa.
- BEBE :** Care ființă ?
- NICHI :** Muki !
- BEBE :** Aaa, Muki ? Trebuie să înțeleagă.
- NICHI :** Și dacă n-o să vrea ?
- FIFI :** Preferă să-l știe plecat ?
- NICHI :** Eu știu, dar chestiunea e : o să vrea să știe și ea ?
- BEBE :** Asta e : o să vrea ?
- NICHI :** E și ea un om. Are și ea purc-tul ei de vedere. Demnitatea, orgoliul ei de femeie.
- BEBE (*către Fifi*):** Nu ți-am spus eu că repetentul le vede ? Ce e de făcut ?
- NICHI :** O clipă, să mă gîndesc.
- BEBE :** Gîndește-te, dar repede.

NICHI : M-am gândit. Asta e : căsătoria nu trebuie să aibă loc în București.

FIFI : Dar unde ?

NICHI : Oriunde, dar numai în București nu.

BEBE : De ce ?

NICHI (*voluptatea elocinței*) : Primo : în București se cere un termen de 15 zile de când introduci actele de pină te face fericit... Or, voi sințeti grăbiți ; or, voi n-aveți timp de pierdut... Secundo : aici află Muki. Și, tertio : bate la ochi. Atunci, întreba-rea : unde se însoară un agronom ? La țară.

BEBE : Ce, ai înnebunit ?

NICHI : Ai răbdare, ascultă. Plecați la țară, vă căsătoriți, stați două săptămâni la locul crimei, în timpul asta trimiteți certificatul la București — și bătrînii trebuie să fie încredințați că e vorba de o căsătorie în toată regula — iar aici, Nikaloe o montează pe bătrîna, bătrîna îl pune pe bătrînul în frigare, bătrînul se dă peste cap, își iese numirea : ceau și pusi !

BEBE : Nikaloe, joc pe mîna ta.

NICHI : Lozul cel mare ! (*S-au deschis ușile la sufragerie.*)

JENI : Pofțiți, vă rog... Cum te simți, Bebe ? A scăzut temperatura ?

NICHI : De tot.

JENI : Vitamine ai luat ?

BEBE : Toate pastilele, plus flaconul. Înainte de a merge însă la masă, dați-ne voie să vă facem o comunicare. (*Solemn.*) Scumpul meu tată, iubita și devotata mea mamă, stimate nene Androne, dragul meu prieten

Nikaloe, dați-mi voie... cred că ar fi potrivit și un pahar de vin...

ANTON (*se vede că în curte nu s-a „cruțat“*) : De țuică... bătrînă... de prune. Știi cum merge... Unt. Bei o damigeană și a doua zi...

BEBE (*luînd paharul*) : Așa. Dați-mi voie să vă aduc la cunoștință că acum cinci minute a avut loc sub acoperișul acestei case „principiale“ un eveniment... Uite că mă simt emoționat... Spune dumneata, Fifi...

FIFI : Nu, nu. Vorbește dumneata.

JENI : Ce e, copii, ce s-a întîmplat ?

BEBE : Nimica, mamă. O vezi pe Fifi, mă vezi pe mine, ce s-o mai întindem ? Asta e : ne-am logodit.

JENI : Cum ?

BEBE : Simplu : ne-am logodit.

JENI : Tache, copilul a înnebunit de febră, a spart termometrul.

NICHI : Nu, coană mare : nu te speria. Secolul rachetei ! Și știți unde-o să aibă loc nunta ?

ANTON : Unde, mă rog, că atîta lucru am și eu dreptul să aflu...

NICHI : În cinstea tovarășului director Valsamache, că lucrează în agricultură : la Rîpele.

ANTON : Ca să vezi, Tache, vorba ta de adineauri, că parcă ți-a ieșit porumbelul din gură, ce e complicat e simplu, și ce e simplu e complicat... Fără să știi, ai spus o vorbă mare...

JENI (*masca resemnării*) : Eu nu mai spun nimic, fiindcă simț că mi se urcă tensiunea.. Pofțiți...

CORTINA

## ACTUL II

În holul fostei vile boierești din Rîpele, astăzi „casă de oaspeți“, în mijlocul unui parc, la capătul unei lungi alei cu plop. Incăperea, luminoasă, în poșida grinzilor afumate ale plafonului, e mobilată rustic, fără exces și ostentație. O masă — odaia servind acum și ca sufragerie —, o pianină și cîteva preșuri fără flori. Vila are patru odăi, două la parter, și două la etaj : deci, o scară interioară dreaptă, sub care se află pianina, și o fereastră largă, generoasă, în peretele opus, prin care se văd parcul și silueta zveltă a plopilor.

TINCA (*îngrijitoarea casei, femeie de peste 60 de ani, dar încă „verde“, la telefon*) : Alo... alo... Da... „Casa de oaspeți“. Cine vrei să fie ? Dar acolo cine e ? A, dumneavoastră ? Să trăiți. Cine ? Tovarășul ? Nu, cum să se scoale ? Dumnealui, înainte de un-sprezece, nu face ochi. De... Dumneaei da, c-o aud umblind pe dincolo.

Numa'decît. (*Bate la ușa odăii din stînga.*) Doamna doctor, tovarășa doctor, la telefon...

FIFI (*din camera ei*) : Imediat !

TINCA (*la telefon*) : Zice că vine. Sfirșitul pămîntului... (*În telefon.*) Nu, că vorbeam și eu, așa, singură. (*A pus telefonul jos și-și vede de deretecatul ei prin odaie.*) Oameni tineri, zdra-

- veni, fereri, luați de două săptămîni... (Arătînd spre ușă.) El, colă, ea, dincolo... De, așa o fi moda acum.
- FIFI (într-un halat de dimineață, la telefon): Da... Bună ziua, tovarășe Damian... Nu, încă nu, dar pină vine șaretă, sînt gata. Dimpotrivă, îmi face plăcere. Nu sînt obosită deloc! Am dormit ca un bolovan. Plouă! Adevărat? Cu atît mă bine. Mergem și la „Malul cu duzi”? Unde vine asta? Foarte bine. Iau trusa cu mine. Perfect. În zece minute. Deloc: mă bucur... Nu, ziceam că mă bucur. De ce? Așa: simplu. (A închis.)
- TINCA: Da' la prînz, mîncăți aici.
- FIFI: Sigur.
- TINCA: Și tovarășul?
- FIFI: Da, cred că da. În orice caz, întrebă-l.
- TINCA: Vă fac borș, pui și papanași.
- FIFI: Admirabil. (A intrat în camera ei.)
- BEBE (a scos un cap somnolent și ciufulit pe ușa camerei lui): Într-o casă civilizată, ușile se închid cu mîna...
- TINCA: Ați spus ceva?
- BEBE: ...și, pe cît cu puțință, fără zgomot. (A intrat în hol.) Spune-mi, te rog, vaca aia de sub fereastră mea muge așa în mod obișnuit, sau se află actualmente într-o situație specială?
- TINCA: Care vacă?
- BEBE: Aia melancolică...
- TINCA: Nu e vacă, e bivol.
- BEBE: Aaa, atunci se explică.
- TINCA: Vreți să beți cafeaua?
- BEBE (totalmente înduioșat de situația lui naufragiată): Cafea?... Lichidul ăla negru se numește aici cafea... De ce umbli, tovarășă, cu eufemisme? În sfîrșit... O cafea... (Tinca a ieșit; a intrat, îmbrăcată, Fifi.)
- FIFI: Te-ai trezit?
- BEBE: Mă întreb dacă am dormit. Cred că s-a pus la cale împotriva mea un complot: asasinarea prin zgomote: greieri, broaște, păuni, vaci și uși.
- FIFI: Eu mă duc cu Damian la „Malul cu duzi”.
- BEBE: Mă rog.
- FIFI: M-a rugat inginerul Călinoiu să-i văd niște oameni care lucrează la orezării.
- BEBE: Clar.
- FIFI: Un tip foarte drăguț, inginerul.
- BEBE: Nici nu mă îndoiesc... (Ironie.) Mai drăguț ca Damian?
- FIFI: De ce ești rău? Nici nu-l cunoști.
- BEBE: Regret profund: toată viața mea am ars de dorința să-l cunosc
- pe președintele Sfatului din raionul Ripele.
- FIFI: Mă duc cu șaretă și într-un ceas și jumătate sînt înapoi.
- BEBE: E și o vreme splendidă: plouă cu găleata.
- FIFI: Ador să umblu prin ploaie.
- BEBE: Și eu: în mașină. Îmi place zgomotul ștergătoarelor pe parbriz.
- FIFI: Cit e ceasul?
- BEBE (consultîndu-și ceasornicul): După meridianul „Ripele”, unsprezece și jumătate.
- FIFI: Perfect, înseamnă că pot să trec și pe la Preventoriu.
- BEBE: Tot cu Damian?
- FIFI: Sigur. Preventoriul a fost terminat acum cîteva săptămîni. Păcat că nu vrei să ieși. Să știi că pierzi...
- BEBE: Îmi dau seama.
- FIFI: Au o creșă model.
- BEBE (fals interesat și bineînțeles „ironic”, tot timpul „ironic”): Serios?
- FIFI: Și-un combinat de conserve.
- BEBE: Și combinat? Păi, de ce nu spui? De cînd?
- FIFI: Combinatul acum se clădește...
- BEBE: Sper însă că sînt avansați...
- FIFI: Clădirea, de roșu, e gata.
- BEBE: Atunci sînt liniștiți.
- FIFI: Damian zicea...
- BEBE: Ce spunea?
- FIFI (nu-și poate ascunde plictiseala): Te amuzi.
- BEBE (aceeași ironie... „superioară”): Deloc. Sînt profund interesat. Ce spunea Damian?
- FIFI: Nimic.
- BEBE: Îți jur: mor de curiozitate să aflu ce spunea Damian.
- FIFI: Dacă l-ai cunoaște, sînt sigură că te-ar interesa.
- BEBE: N-am nici o îndoială.
- FIFI: Ieri, în drum spre Podețul, ne-am abătut pe la niște săpături. S-a descoperit aici, nu departe, la șase kilometri, o așezare preistorică, de acum nu știu cîte mii de ani. M-a uimit cîte lucruri știe Damian. Anul trecut a fost și în Germania.
- BEBE: Om umblat. Și ce impresie i-a făcut?
- FIFI: Ce?
- BEBE: Germania. Cum i s-a părut?
- FIFI (ca să-i arate că poate să se ridice pînă la „nivelul” lui): Nemțescă, foarte nemțescă.
- BEBE: Bună.
- FIFI: Ne-am apucat să scormonim la nimereală, și am descoperit un ulcior înflorat. Damian spunea că e din neolitic.

BEBE : Formidabil.

FIFI : Am găsit și un cuțit de silex.

BEBE : Îl mai folosesc unii și azi. (*Alt ton, serios.*) Uite ce te rog, fii drăguță și vino astăzi mai devreme, să mâncăm la prinz împreună. Te sùpără ?

FIFI : Deloc.

BEBE : Aș vrea să stăm puțin de vorbă. Sînt cîteva lucruri de pus la punct. Ne privesc pe amîndoi.

FIFI : Foarte bine. Dar n-am putea să lăsăm pentru diseară ? Asist la contravizită și, după aceea, stăm de vorbă cît vrei.

BEBE : Aș prefera la prînz.

FIFI : Înseamnă că-i urgent.

BEBE : Nimic nu e urgent pe lumea asta. E oportun.

FIFI : Bine, atunci, fug și mă întorc pe la unu. (*Și-a pus haina de ploaie, transparentă și cu glugă, și se îndreaptă spre ieșire. Pe drumul pietruit s-a auzit distinct, tropotul calului și al șaretei care a venit.*) Vai ce ploaie... (*Din prag.*) Gata... Sînt gata. (*A ieșit ; a intrat Tinca.*)

TINCA : Pot să strîng la dumneavoastră în odaie ?

BEBE : Ce interes ai ?

TINCA : Atunci, fac curățenie la doamna... că eu nu pot să stau.

BEBE : Mă rog, cum îți dictează conștiința. Dumnezeu știi care-i cel mai mare păcat pe lumea asta ?

TINCA : Să furi.

BEBE : Ași !

TINCA : Să minți.

BEBE : Nici pomeneală : imixtiunea în obiceiurile omului. (*Tinca îl privește perplexă, s-a deschis ușa și a intrat, mai exact, a fost proiectat înăuntru Nichi.*)

NICHI : Ceau, bambino !

BEBE : Nichi !

NICHI : Salut ruralii !

BEBE : Ce-i cu tine, Nikaloe ?

NICHI : Am aterizat în inspecție. (*În spre ușa de intrare.*) Hai, suflete călător, îndrăznește.

BEBE (*alarmat*) : Sper că n-ai înnebunit și că n-ai adus-o pe Muki. (*A descifrat-o, în șfîrșit. „Entuziasm“ negru*) : Muki !

MUKI : Bebe !

BEBE : Muki ! (*Către Nichi.*) A aflat ? Nichi (*în timp ce-și scoate rucsacul și-și proptește de perete cu mii de precauții undițele*) : Tot.

BEBE : De la cine ?

NICHI (*personificarea candorii*) : Habar n-am... Da' tu nu știi că nici un secret nu ține mai mult de trei zile ?

Așa că am adus-o să vadă cu ochii ei, să se convingă și să se potolească.

MUKI (*ceasul dramei*) : Cum ai fost în stare, Bebe ?

BEBE (*către Nichi*) : Nu i-ai explicat ?

NICHI : Ba da. Dar zice c-o mint.

BEBE : Eu te mint pe tine, Muki ?

MUKI : Nu mă minți ? Jură !

BEBE : Jur.

MUKI (*ceasul înduioșării*) : Bebe !

BEBE : Muki !

MUKI : Bebe !

NICHI : Unde e ?

BEBE : Cine ?

NICHI : Fifi.

BEBE : Nu știu... La „Malul cu duzi“.

MUKI : Unde ?

NICHI : Umblă năucă.

MUKI (*ceasul geloziei*) : Cum arată ?

BEBE : Să-ți spună Nichi.

MUKI : Unde stă ?

BEBE : Cine ?

MUKI : Respectiva.

BEBE : Acolo.

MUKI : Și tu ?

BEBE : Aici.

MUKI (*ceasul răzbunării*) : Bebe, tu mă minți și eu te omor !

BEBE : Mă rog, dacă-ți face ție plăcere...

MUKI : Nu-mi face plăcere, dar te omor. (*Ceasul seducției.*) Bebe !

BEBE : Muki !

MUKI : Bebe !

BEBE : Dar voi cum ați nimerit aici ?

NICHI : Nikaloe să nu găsească ? Prin Sfat. Am făcut o inspecție... Am stat de vorbă cu președintele, drăguț băiatul... (*Către Muki*) Cum a zis că-l cheamă ?

MUKI : Damian.

NICHI : Are memorie, l-a reținut... Foarte simpatic, personajul... Am făcut o scurtă ședință. Cîteva observații privitoare la culturi. Apropo : orzul face parte din păioase ?

BEBE : De ce ?

NICHI : Nu-mi place cum arată tarlaua. I-am dat și-o consultație juridică privitoare la niște contracte depășite prin hașcemeul 11.763 din cincizeci și șase. Așa că... sînt acasă.

BEBE : Și unde-o să stați ?

NICHI : Cum unde ? Aici.

BEBE : Undeee ?

NICHI : Ce te miri așa ? Aici, la „Casa de oaspeți“.

MUKI : Vezi că nu-i convine ? Vezi că-l deranjăm ? (*Ceasul dezamăgirii.*) Hai, Nichi.

BEBE : Stați. Unde vă duceți ?

MUKI : Plecăm !

NICHI : De ce să plecăm ? Nu plecăm deloc. E foarte plăcut. Au și baltă. Dacă e baltă, trebuie să fie și pești. Mergem la pescuit.

MUKI : Tu dacă vrei să rămii, te privește, eu plec. Nu vezi că nu i-a făcut nici o plăcere ?

BEBE : Mie ?

MUKI : Dar ce, mie ?

BEBE (*ceasul tandreții*) : Dulceața lumii !

MUKI : Lasă, lasă, fără efuziuni.

BEBE : A fost altceva : am rămas uluit : nu m-așteptam.

MUKI (*ceasul reproșurilor*) : Sigur, îți stric socotelile.

BEBE : Termină cu prostiile. (*Către Nichi*) Ce e pe acasă ?

NICHI : Perfect.

BEBE : Ce se-aude cu numirea ?

NICHI : Iese.

BEBE : Când ?

NICHI : Azi-măine, trebuie să iasă.

BEBE : Ce face bătrîna ?

NICHI : Militărie cu bătrînul. L-a băgat într-o viteză, de sfîrșie. Și aseară i-am văzut. Zice bătrînul : „Ce-o fi făcînd băiatul, parcă-i un veac de cînd lipsește“.

BEBE : Așa a spus ?

NICHI : Cuvînt cu cuvînt. Zic : „Ei, ce importanță are, cît a trecut n-o să mai treacă și e înapoi, acasă.“ Zice bătrînul : „Sper“. Sare bătrîna, zice : „Cum, sper ? Sigur.“ Nu, nu, azi-măine, iese hîrtia, c-a fost bătrînul și la ministru.

BEBE : Nu mai spune... Serios ?

NICHI : Precis.

BEBE : Vezi, Muki ?

MUKI : Nu mă interesează. Unde mincați ?

BEBE : Aici.

MUKI : Împreună ?

BEBE : Ce vrei, trebuie să salvăm, cît de cît, aparențele.

MUKI (*ceasul tragediei*) : Bebe, o să mă ai pe conștiință.

BEBE : Dar ce vrei, să se afle și să aruncăm totul în aer ? (*Lui Nichi*) La Sfat, cum ai prezentat-o ?

NICHI (*ezitare*) : Cum am prezentat-o ? Muki.

MUKI : Cum să mă prezinte ? Nevasta lui.

NICHI : Da' ce, eu n-am voie să mă însor ? Egoistule !

BEBE : Pentru toată lumea așa să rămînă : nevasta ta.

NICHI : Și pentru Fifi ?

BEBE : Și !

MUKI : Vezi că a și început să-i fie frică de ea ?

BEBE : Mie ?

MUKI : Dar ce, mie ? Spune-mi că-ți place.

BEBE : Termină.

MUKI : O iubești ?

BEBE : Ești ne bună.

MUKI : O adori.

NICHI : Potolește-te că iar începi să plîngi, și-ți cauzează la corzi. Unde-o să dormim ?

BEBE : Sus.

NICHI : Sînt camere ?

BEBE : Două.

MUKI : Eu nu dorm sus, nu dorm sus, nu dorm sus !

BEBE : Muki dragă, înțelege. Aici te afli într-un sat. Unde se observă și se comentează totul. Gîndește-te la mine, gîndește-te la bătrînul dacă ar afla...

MUKI : Nu dorm sus. Unde-i camera ei ? Vreau să văd camera ei ! Care e camera ei ?

BEBE : Nu deschide ! Eu n-am intrat niciodată.

MUKI : Ba am să deschid !

BEBE : Muki, fii cuminte.

MUKI : Eu să fiu cuminte ? Mie-mi spui să fiu cuminte ? Dă-te la o parte, să intru. Vreau să văd ce ascunzi. Vezi că ascunde ceva ? Dă-te la o parte. Dacă nu te dai la o parte, sparg geamul.

NICHI (*căutînd s-o potolească*) : Muki, tu ai înnebunit de tristețe.

MUKI : Lasă-mă să sparg geamul. Dacă nu sparg geamul... (*Aleargă prin odaie, cu pantoful, ca să spargă geamul.*) Dacă nu sparg geamul, îi sparg lui capul.

NICHI : Mă rog, e mai convenabil.

MUKI : Lasă-mă să sparg ! (*S-a deschis ușa și a încremenit în prag, Fifi.*)

FIFI : O, pardon...

NICHI : Nu face nimic.

FIFI : Iertați-mă...

NICHI : Vai de mine, poftiți ! (*Clipa penibilă s-a consumat.*)

FIFI : Ce surpriză...

NICHI : Doamnă, în viață numai surprizele contează, restul e plictiseală și obișnuință. Cine a spus asta ? Cred că eu... Îmi dați voie ? Doamna doctor Valsamache. (*Prezentînd-o pe Muki.*) Soția mea.

FIFI : Luați loc, vă rog, luați loc... Cînd ați venit ?



NICHI : Adineauri. Dar nu vă deran-  
jați... Mai ales că noi sîntem și gră-  
biți. Nu-i așa, draga mea ?

MUKI : Da, dragul meu.

FIFI : Cum, nu locuiți aici ?

NICHI : Ba da, dar acum sîntem gră-  
biți...

FIFI : Grăbiți ?

NICHI : Foarte, foarte grăbiți. Nu, iu-  
bito ?

MUKI : Da, iubitele.

NICHI : Așa că trebuie neapărat să  
plecăm.

FIFI : Dar încotro ?

NICHI : Fără țintă. Hai, Muki ! Vă rog,  
nu vă ocupați de noi : musafirul e  
ca peștele, dacă stă prea mult, mi-  
roase... Mergem la pescuit, hai, Muki !  
(*O smulge și-o tirăște după el.*) Ceau !  
(*Au ieșit.*)

FIFI (*după o clipă de reflecție*) : Nu  
știam că Nichi e însurat...

BEBE : Nu știi ?

FIFI : Nu.

BEBE : Și ce te miri așa ? E-nsurat, a  
mai fost însurat, va mai fi însurat...  
Nimic mai logic și mai firesc.

FIFI : Posibil.

BEBE : De ce „posibil“ ? De ce această  
nuanță de dubiu ? Voi, femeile, sîn-  
teți însăși întruchiparea îndoielii.

FIFI (*pe zîmbet*) : Dimpotrivă : eu am  
numai certitudini.

TINCA (*a intrat cu fața de masă și  
servetele*) : Pot să servesc masa ?

FIFI : Te rog. Mi-e o foame îngrozi-  
toare. Nu știu ce se întîmplă, dar de  
cînd sînt aici, am o foame de lup.  
(*În timp ce aranjează tacîmurile pe  
masă.*) De mîine, lucrez la dispensar,  
ca și cînd aș fi încadrată.

BEBE (*necontenita lui ironie*) : Felici-  
tările mele.

FIFI : Mie mi-ar fi plăcut mai mult  
la spital, dar Damian susține...

BEBE : Citezi din el ca din clasici.

FIFI : Omul are o mare experiență de  
viață. Spunea și el : de ce să nu folo-  
sesc timpul cît stau aici ? Azi di-  
minează trebuia să mergem la „Ma-  
lul cu duzi“.

BEBE : N-ați mai fost ?

FIFI : Mergem după masă, cu inginerul  
Călinoiu. Cu ocazia asta, ne oprim și  
la fermă.

BEBE (*eternul lui dispreț*) : Și Călinoiu  
e drăguț...

FIFI : Alt gen. Nițel posac, aparent ur-  
suz, dar dacă ajungi să-l cunoști, ex-  
trem de agreabil. Cu foarte mult far-  
mec. Experimentează aici un nou tip  
de cultură a porumbului. Din cîte am  
înțeles, încearcă aclimatizarea... (Cu

*un sincer și exploziv entuziasm.*) Vai,  
ce bună e ciorba... Să dau drumul la  
radio. (*A deschis aparatul, încăperea  
s-a umplut de începutul concertului  
pentru vioară și orchestră de Brahms.*)  
Știi că au aici o mică orchestră de  
cameră ?

BEBE : Cîntă și Damian ?

FIFI : Nu. Pleșa.

BEBE : Asta cine e ?

FIFI : Zootehnician. Un tip senzațional.  
Doi metri înălțime, o sută două zeci  
de kilograme, și cîntă Mozart la vi-  
oară, divin.

BEBE : Diafan. Îmi imaginez.

FIFI : Puiul e fenomenal.

BEBE : Țineam de mult să-ți vorbesc,  
dar ne vedem atît de rar...

FIFI : Nu din vina mea : stai tot timpul  
în odaie.

BEBE : Circuli ca un factor poștal.

FIFI : Nu mîncinci ?

BEBE : Mulțumesc.

FIFI : Atunci, o să iau și porția dumi-  
tale.

BEBE : Te rog.

FIFI (*cu gura plină*) : Da... Și ce voi ai  
să-mi spui ?

BEBE : Că partida noastră se apropie  
de sfîrșit.

FIFI : Adică ?

BEBE : „Siciliana“ se desfășoară cum ai  
prevăzut.

FIFI : Teribil.

BEBE : Ce ?

FIFI : Pipota. Spune, te ascult...

BEBE : Deci, ne apropiem de final. A  
venit Nichi, d-asta s-a deplasat pînă  
aici, ca să-mi spună că numirea mea  
la București e asigurată.

FIFI (*necontenit înfometată*) : Bravo !

BEBE : A dumitale va urma, deci, au-  
tomat...

FIFI : Delicios.

BEBE : Ce e „delicios“ ?

FIFI : Nu pot să-ți spun.

BEBE : Se apropie, deci, scadența. Să  
introducem acțiunea de divorț.

FIFI (*s-a oprit din mîncat*) : Nu se  
poate...

BEBE : De ce te miri ?

FIFI : De ce graba asta ?

BEBE (*cu o sinceră nedumerire*) : Te  
contemplu, domnișoară, și sînt silit  
să meditez asupra naturii acestei  
enigmatice ființe, care se numește  
femeia...

FIFI (*candidă*) : De ce ?

BEBE (*revoltă*) : Bine, fată, dar se  
pare că memoria dumitale e total-  
mente deficitară. Suferi de amnezie.

FIFI : Ia un papanas.

BEBE (*contemplînd-o*): Ai o poftă de mâncare, de m-ai speriat.

FIFI (*cu gura din nou plină*): Mai de parte...

BEBE: Cine a propus să jucăm acest joc?

FIFI: Eu.

BEBE: De ce?

FIFI (*din nou „ocupată”*): Spune dumneata.

BEBE: Din devotament pentru logodnicul dumitale. Exact?

FIFI: Exact.

BEBE: Ei bine, stai aici cu mine de 22 de zile, în care timp nu i-ai pronunțat numele niciodată.

FIFI: De unde știi?

BEBE: Când, unde?

FIFI: În gând. Crezi că marile declarații trebuie să fie neapărat zgomoase? Uite, îți fac o confidență: îmi plac mult mai mult, sensurile presimțite, pauzele, tăcerile...

BEBE: Cel puțin, știe în ce loc te afli?

FIFI: Evident.

BEBE: De unde?

FIFI: I-am scris.

BEBE: Pe ce adresă?

FIFI: La Deva.

BEBE: Ce caută la Deva?

FIFI: Campionat de regiune.

BEBE: Și ce i-ai scris în scrisoare?

FIFI: Tot.

BEBE: Dar ce gîndește bietul om, știi?

FIFI: Ce i-am scris.

BEBE: Ei, cum poți avea naivitatea sau cinismul să-ți închipui că, trimițîndu-i o scrisoare, i-ai alungat toate bănuielile, toate gîndurile negre, toate îndoielile? Nu uita că distanța amplifică dubiile și deformează judecățile. La nopțile lui de insomnie, te-ai gîndit? La ceasurile lui de amărăciune, de decepție, poate de disperare, ai meditat? Și în timpul asta, dumneata bați coclaurile cu Damian. Sînt ros de scrupule, domnișoară, și de remușcări.

FIFI: Stai prea mult în casă. Ar trebui să ieși, dacă nu din interes, din curiozitate, sau ca... terapeutică... Ești palid. (*Cu o mare și fierbinte sinceritate.*) Nu știi ce frumos e!

BEBE: Depinde de gusturi. Dumitale, de exemplu, îți place.

FIFI: Enorm.

BEBE: Poți să-mi spui și mie ce?

FIFI: Cum să-ți explic? E un univers salubru.

BEBE: Ce oroare: elimină expresia: îmi dă gustul apei de javel și al formolului.

FIFI: E un univers viu. Iar eu se pare că am simț clinic: dai mîna cu un om: trăiește. Dai mîna cu altul, a decedat, numai că el n-a aflat încă. Asta spunea și Damian...

BEBE: Și Damian. (*A reușit, în sfîrșit, să-l enerveze manifest.*) Dar, în definitiv, cum arată Damian asta, că am început să fiu curios.

FIFI: Ia un papanas. (*Vîrîndu-i-l, aproape cu forța, în gură.*) Fă-mi plăcerea. Așa e că e bun?

BEBE: Merge.

FIFI: Încă unul, te rog.

BEBE: Imposibil.

FIFI: Te rog... așa... faci progrese.

BEBE (*în timp ce mestecă, revenit la cinismul lui obișnuit*): Lui Damian îi plac papanasii?

FIFI: Mă plictisești.

BEBE: Ce să fac, n-am probabil verva lui Damian. Damian are vervă?

FIFI: Îți imaginezi că a avea vervă înseamnă să debitezi, cu oarecare volubilitate, platitudini?

BEBE: Te-am avertizat, sînt mediocru.

FIFI: N-ai exagerat.

BEBE: Damian strălucește...

FIFI: Papanasii se topesc în gură.

BEBE: Nu-l văd bine pe logodnicul dumitale. Stai, nu te-am întrebat niciodată: cum e? Văd că te întuneci...

FIFI: Fiindcă nu reușești să mă amuzi. În definitiv, să te întreb și eu: te-aștepta cineva la București. Ce-a devenit?

BEBE: Cine?

FIFI: Omul care înseamnă toată viața dumitale. Ai uitat-o? Unde e?

BEBE: Unde vrei să fie? La București.

FIFI: Atunci, m-am liniștit. (*Și mă-nîncă iar.*)

BEBE: Ai o foame de recrut...

FIFI: Și dumneata, o dispoziție de hepatic.

TINCA (*intrînd cu fructele*): A venit un tovarăș după dumneavoastră, doamnă.

FIFI (*consultîndu-și ceasornicul*): Damian.

BEBE: Cine?

FIFI: El trebuie să fie, ca să mergem la „Malul cu duzi”.

BEBE: Aaaa, mici așa. Recunoaște că povestea începe să devină agasantă. („Miere”) Spune-i, te rog, tovarășului că tovarășa doctor și cu soțul ei dorm... (*Tinca a ieșit.*)

FIFI: Ce înseamnă asta?

BEBE: Și dacă nu înțelege, îl trăsnesc de nu se vede...

TINCA (reintrind, profund liniștită):

Zice că dacă nu-i dau drumul, sparge ușa.

FIFI: Nu e Damian.

BEBE: Dă-i drumul! (Și-a făcut apariția atletică, statuară, Tiberiu Cezar Sicoșan, campionul de șah al Ardealului.)

FIFI: Tibi!

TIBERIU: Ei, da: eu.

FIFI (surpriză și entuziasm): Nemai-pomenit, cum ai ajuns aici?

TIBERIU: Lasă, fătucă, stăm noi de vorbă.

FIFI: Stați să vă prezint.

TIBERIU: Mulțam frumos, pot s-o fac și singur: Tiberiu Cezar Sicoșan.

BEBE: Campion al Ardealului.

TIBERIU (glas de mormint): Fost! Fătuca mi-o mîncat șampionatul.

FIFI: Nu se poate, Tibi...

TIBERIU: Ba vezi că se poate.

BEBE (nu scapă ocazia să vire o șopirlă): Fost! Nu mă mir: șahul cere o minte limpede și odihnită.

TIBERIU: Asta e.

FIFI: Și ai pierdut?

TIBERIU (funerar): Pierdut.

FIFI: Ce importanță are? Nu e ultimul campionat... În schimb, vei fi fericit.

TIBERIU: Ba nu vezi! Fericit că-mi vine să beau cucută.

FIFI: Tiberiu!

TIBERIU: Dar ce-ei fi vrînd tu, să zburd ca iedul că te-ai măritat? Fii martor, domnule — că tovarășe nu pot să-ți spun —, eu sînt în șampionat și mă bat ca un leu...

BEBE: Unde?

TIBERIU: Tot Ardealul: Arad, Mediaș, Alba, Sebeș...

BEBE: Și Sebeș?

TIBERIU: Și.

BEBE: Rezultatul?

TIBERIU: Nouă maturi, opt remize și o înfrîngere.

BEBE: Și-o înfrîngere, cum asta?

TIBERIU (fatalitate blestemată): Am dat dama.

BEBE („expert“): Rău: dama nu se dă niciodată.

TIBERIU: Sfînt: dai calul.

BEBE: ...dai mașina, dai tot, da' nu dai dama.

TIBERIU: Mi-am pierdut mințile. Și-acum, îmi cere să fiu fericit.

BEBE (către Fifi): Nu știe „Siciliana“.

TIBERIU: Ba nu, că atunci cînd m-o răpus, „Siciliana“ am jucat.

BEBE: Ce variantă?

TIBERIU: „Dragonul“. N-o mai joc, citu-i hăul și vilagul. (Definitiv.) In-

diana veche. (Focol inimii.) Cum s-a putut întîmpla?

FIFI (senină): Ce?

TIBERIU: Poftim, mă întreabă pe mine! De ce? De ce te-ai măritat?

FIFI: N-ai primit scrisoarea?

TIBERIU: Ba da.

FIFI: Și n-ai înțeles?

BEBE (către Fifi): Vezi? (Lui Tiberiu)

Domnule — că tovarășe nu poți să-mi spui — habar n-ai pînă unde poate să meargă inconștiența femeilor. (Către Fifi) Spuneai că i-ai explicat. Poftim! Dar la nopțile lui nedormite, te-ai gîndit? La șampionatul lui ratat ai meditat?

FIFI: Dar ți-am explicat, Tibi: nu m-am măritat, m-am căsătorit.

TIBERIU: Adevărat?

FIFI (argument suprem): Întreabă-l și pe dumnealui.

TIBERIU: Și-a fost de acord?

BEBE: Pentru fericirea dumitale.

FIFI: Nu numai a ta, Tibi, și a lui.

TIBERIU: Atunci, ce-i scris în scrisoare e sfînt?

FIFI: Sigur, Tibi, sigur.

TIBERIU (după o clipă de cumpănă):

Și dumnealui n-a avut nimic împotriva? E destul de curios, dar în sfîrșit, dacă așa stau lucrurile... Tovarășe — că domnule nu pot să-ți spun —, iartă-mă, te-am judecat greșit, îmi fac autocritica, recunosc, e un gest excepțional.

FIFI: Da' nu-i nimic excepțional, Tibi.

TIBERIU: Poate că am exagerat cînd am spus „excepțional“, în orice caz: deosebit. Tovarășe, dă-mi voie să-ți dau acolada.

BEBE: Și să bem bruderschaft. (Beau amîndoi.) Servus te.

TIBERIU: Rețiproca!

FIFI: Și să mînînci ceva.

TIBERIU: Se poate, că de la înfrîngere, numa' într-un post negru o duc.

BEBE: Stai. Nu șezi bine acolo, aici în locul meu. E de fapt locul dumitale. Așa. Iar mie, îmi dați voie să mă retrag... Înțeleg, sînt de prisos, abia așteptați să rămîneți singuri. (Ocrotindu-i, aproape patern.) Vă invidiez... vă invidiez... (A ieșit).

TIBERIU (despre Bebe, bineînțeles): Înger din raiul lui Dumnezeu, drăguțul. Ah, fătucă, nu poți să-ți închipui chinurile mele.

FIFI: Nu-nțeleg, Tibi: scrisoarea mea e foarte limpede, foarte explicită.

TIBERIU: Tu crezi că eu vedeam explicații? Eu te vedeam pe tine.

FIFI: Foarte bine.

TIBERIU : Da, dar lingă el. Nopti întregi, numai imaginea asta o aveam înainte : tu, nudă, și el...

FIFI : Tibi, mă insultă.

TIBERIU : Într-o noapte am avut un vis groaznic. Se făcea că veneai către mine în rochie albă de mireasă și-mi ziceai : „Tiberiu Cezar Sicoșan joci șah ca o cizmă“. Și el, care era cu tine, în haine de mire, rîdea și zicea : „Tiberiu Cezar Sicoșan, ești o mazetă“. Și tu dădeai din cap și ziceai...

FIFI : Uită, Tibi, uită.

TIBERIU : Am o rană singerindă în inimă.

FIFI : Timpul vindecă toate.

TIBERIU : A doua zi am jucat la Sebeș, și m-o răpus.

FIFI : Cum s-a întimplat, Tibi ?

TIBERIU : M-am așezat la tablă, a pornit ceasul să bată, da' eu numai asta auzeam : „...joci ca o cizmă“. „Ești o mazetă“. (Catastrofă.) Și am dat dama.

FIFI : Ei, nu-i nimic. Acum avem înaintea noastră altă perspectivă, altă viață.

TIBERIU : Ne instalăm la București ?

FIFI (ușoară ezitare) : Da... cred că da.

TIBERIU : Ce înseamnă „cred“ ?

FIFI : Adică, sigur... După divorț.

TIBERIU : Care divorț ? A, da, după divorț. Asta-i altă rană singerindă : iau de soață o femeie divorțată !

FIFI : În acte.

TIBERIU : În acte, în acte, dar vezi că la arhivă documentul rămîne. Cum zice și adagiul : „scripta manent“...

FIFI : Iar începi ? Te supără o hîrtie ?

TIBERIU : Asta nu-i o hîrtie. Asta-i ca o diplomă cu peceți. Nu te-nțeleg. Și nici pe el.

FIFI : De ce ?

TIBERIU : Socoate și tu : stai cu o mîndrețe de fată...

FIFI : Tibi, iar mă insultă.

TIBERIU : Nu, că eu nu vorbesc de tine, de el. Dracu-l înțelege ? !

FIFI : Cine știe, poate că nu-i plac.

TIBERIU (fulgerat în amorul lui propriu) : Da', mă rog frumos : cine-i el, să nu-i plăci ? Te plac eu, care-am răpus tot Ardealul — afară de Sebeș, și nu-i plăci lui ? Da' ce-i, mă rog frumos, el : feciorul Mariei Tereza ? Prințul de la Sarajevo ? Că mă duc să-l întreb.

FIFI : Stai, Tiberiu. Gîndește-te : poate că are pe altcineva.

TIBERIU : Pe cine ?

FIFI : Îl privește. „Fiecare cu belelele lui“, vorba lui Damian.

TIBERIU : Dar asta cine mai e ?

FIFI : Președintele Sfatului de aici.

TIBERIU : Și tu, ce treabă ai cu el ?

FIFI : Sintem prieteni.

TIBERIU : Tu și Damian...

FIFI : Un om fermecător... Și astăzi după masă ne ducem la „Malul cu duzi“.

TIBERIU : Ce să cați acolo ?

FIFI : E un lac sărat. Și Damian are intenția să organizeze, la început, experimental, un preventoriu antireumatismal. Pentru asta trebuie mai întii prelungită șoseaua.

TIBERIU : Ce șosea ?

FIFI : Am fost alaltăieri și-am văzut-o.

TIBERIU : Cu cine-ai fost ?

FIFI : Cu Damian. Mai sînt unsprezece kilometri. Se face racordul la Cazanale și se prelungeste prin comună. La anul, trece pe aici. Asta spunea și Călinoiu.

TIBERIU : Care Călinoiu ?

FIFI : Inginerul.

TIBERIU : Ce inginer ?

FIFI : Lucrează la orezărie... După masă merge cu noi.

TIBERIU : Călinoiu ?

FIFI : Și Pleșa. A, o să ți-l prezint și ție pe Pleșa. Un tip nemaipomenit.

TIBERIU (nedumerire și furie abia stăpînită) : Și dumnealui închide ochii, ori doarme de-a binelea...

FIFI : Cine ?

TIBERIU : Mă rog frumos : soțul.

FIFI : Tibi...

TIBERIU : Și dumnealui nu are nimic împotrivă. Îi umblă soața cu toți inginerii, și el tace ca mutul. Mă rog frumos, dacă așa-i dictează morala...

FIFI : Tiberiu, potolește-te : o să audă.

TIBERIU : Eu de ce vorbesc ? Pentru ca cine are urechi de auzit, să audă. Dacă așa îi dictează lui conștiința, îl privește. Dar la mine s-a gîndit ?

FIFI : La tine ?

TIBERIU : Sigur. Cu Tiberiu Sicoșan nu merge așa, noi nu sintem învățați cu abțibilduri. Una-i ce vorbim prin ședințe, mă rog frumos : egalitate, dar acasă, soața să fie soață. Auzi dumneata : prieteni. Prieten să-ți fie unul singur : soțul, că d-ai-a ți-i bărbat.

FIFI : Tibi, mă insultă pentru a nu știu cîta oară.. Și vorbești de niște oameni pe care nici nu-i cunoști.

TIBERIU : Nici nu vreau...

FIFI : Niște oameni admirabili. (În aceeași clipă, intră „bine dispuși“, dar

*nu mai mult decât obligă expresia, Nichi și Muki.)*

NICHI (*arătînd sacoșa*): Ia priviți ce pește afumat am pescuit la cooperativă. (*Cîntă.*) Marina, Marina, Marina...

FIFI (*ca să amendeze efectul dezastuos, precipitat*): Dați-mi voie să vă prezint pe logodnicul meu: Tiberiu Cezar Sicoșan.

NICHI (*îi strînge mina și întinde mina în aer, ca și cînd ar voi s-o mai strîngă și altora*): Dar ăilalți unde sînt ?

FIFI: Care ?

NICHI: Parcă vorbeai de mai mulți... Dumneaei e Muki. Cea mai dulce fată de pe lume. (*Explicîndu-i lui Tiberiu.*) Logodnica soțului logodnicei dumitale.

MUKI (*alarmată de gafă*): Nichi !

NICHI (*o drege*): Exact: soția mea. (*Și cîntă.*) Marina, Marina, Marina !

TIBERIU (*monumentul demnității*): Domnule — că tovarăș nu pot să-ți spun...

NICHI (*care i-a simțit accentul*): Și de ce, mă rog frumos ?

TIBERIU: Ținuta morală în care te prezinți în fața logodnicei mele...

NICHI: Aud ?

TIBERIU: Și eu în calitatea mea...

NICHI: (*către Fifi*): Țasta-i șahistul ?

FIFI: Da.

NICHI (*lui Tiberiu*): Păi bine, suflote, de ce nu spui ? Vin să te pup, ești dulce...

TIBERIU: Domnule...

NICHI: Nu se poate: trebuie să te țuc.

TIBERIU: Domnule, isprăvește.

NICHI: Dacă nu te țuc, mor.

TIBERIU: Și isprăvește cu această comportare.

NICHI: Ei, cum e comportarea ?

TIBERIU: Privată de respect și destrăbălată.

NICHI: Destrăbălată ? Destrăbălată, ai spus ? Tu auzi, Muki ?

MUKI (*ceasul mîngîierilor*): Nichi !

NICHI: Muki !

MUKI: Nichi !

TIBERIU: Și-adaug: nu numai privată de respect și destrăbălată, dar și reprobabilă.

NICHI: Și asta mi-o spui față de soția mea... Ascultă, mă, dinastie romană...

TIBERIU: Domnule...

NICHI: Ascultă Vespasianus...

TIBERIU: Nu mă cheamă Vespasianus ! (*Către Fifi*) Expediază-l pe insolent, că altfel...

NICHI: Tu știi din ce pricină a căzut Imperiul Roman ?

FIFI: Isprăvește, Nichi, te implor.

NICHI: Să-mi spună din ce cauză a căzut Imperiul Roman... Nu știe. A-lea jacta est: îi ard două perechi de palme împăratului, să știu de bine că ajung în groapa cu lei.

MUKI: Nichi !

NICHI: Muki ! Mă rog frumos, dacă nu vrei tu, mă abțin. (*Lui Tiberiu*) Dar să știi că în principiu ți le-am dat. Hai, Muki. (*O sărută.*) Marina, Marina, Marina ! (*Și urcă îmbrățișați scara.*)

TIBERIU: Vezi unde-ai ajuns ?

FIFI: Termină, Tiberiu, orice răbdare are o limită. Nu te mai recunosc.

TIBERIU: Eu nu m-am schimbat. În schimb... tu... Caut și nu găsesc cuvîntul. Stai că l-am găsit: descompunere.

BEBE (*intrînd*): Am o vagă impresie, după glasul dumneavoastră bine timbrat, că aveți oarecare nemulțumiri.

TIBERIU: „Nemulțumiri“ ? Domnule...

BEBE: Iar ?

TIBERIU: Domnule...

BEBE: ...că tovarășe nu poți să-mi spui, știu...

TIBERIU: Te-aș ruga, totuși, unele lămuriri.

BEBE: Din nou ?

TIBERIU: V-ați îngăduit, domnule dragă, să luați în custodie o fătuică...

BEBE: „O fătuică“, nu cunosc termenul ! Îl resping.

TIBERIU: Și o găsesc scufundată, sub ochii dumitale, în cea mai adîncă mocirlă... Damian, Călinoiu... Pleșa... O întreaga listă de ingineri și zootehniști, care o plimbă și o poartă cîtu-i ziua de mare.

BEBE: Și seara.

TIBERIU: Și seara ?

BEBE: Sint de partea dumitale, ai perfectă dreptate. Condamn această atitudine, domnișoară, o vestejesc !

TIBERIU: Dar să privim mai adînc: dumneata ce-ai făcut în timpul ăsta, tovarășe ?

FIFI: Termină, Tibi, ești ridicol.

TIBERIU: Îți dai seama, domnule dragă, că porți o răspundere gravă ?

BEBE: Îmi dau.

TIBERIU: Nu vezi destul de adînc, nu mergi la rădăcină.

BEBE: Acum, eu nu vreau să mă apăr, sau să-mi ușurez sarcina, țin numai să amintesc că nici unul din cei citați nu este prietenul meu...

TIBERIU : Ocoleşti problema, ca să te absolvi. Dar domnul, domnul care lo-  
cuieste sus, al cui prieten e ?

BEBE : La cine se referă ?

FIFI : La Nichi.

BEBE : Domnule — că tovarăşe nu pot  
să-ţi spun —, Nichi e într-adevăr  
prietenul meu.

TIBERIU : Apoi, dacă-i prietenul du-  
mitale, învaţă-l să se poarte în lume,  
că nu-i în junglă. Dacă vrea să-şi  
sărute soţia, s-o sărute acasă, nu în  
public.

BEBE : Să sărute ? Cine să sărute ?

FIFI : Nichi cu nevastă-sa. Nu vezi,  
Tibi, că eşti stupid ?

TIBERIU : Stupid ? Eu stupid ?

BEBE (*către Fifi*) : Lasă-l că nu e stu-  
pid... Işi săruta Nichi soţia ?

FIFI : N-are dreptul s-o facă ?

TIBERIU : Aici, domnule dragă, în  
ochii mei ..

BEBE : Nu se poate !

TIBERIU : Ba se poate. Uite că se  
poate. Şi n-am dreptu' să spun ?...

BEBE : Ai ! (*Strigînd.*) Nichi ! Atunci,  
se schimbă lucrurile... Nichi !... Vă  
înţeleg indignarea. Nichi ! (*Nichi a  
coborît însoţit de Muki.*) E adevărat  
ce susţine dumnealui ?

NICHI : Cine ? Vespasianus ?

TIBERIU : Fără invective, domnule !

NICHI : Împăratul spune multe.

BEBE : E-adevărat că ai sărutat-o pe  
soţia dumitale ?...

FIFI : Ce importanţă are ? Fii om de  
înţeles, Bebe.

BEBE : Dumneata nu te amesteca... Are  
dreptate tovarăşul. Dumneata, vezi-ţi  
de Damian, Călinoiu şi ceilalţi...

TIBERIU : ...ejusdem farinae...

BEBE : Răspunde, Nichi ! e adevărat  
că ţi-ai sărutat nevasta aici, în ochii  
lumii ?

NICHI (*lui Tiberiu*) : Bine mă, Nerone,  
de ce bagi pile ?

BEBE : N-o spune numai dumnealui,  
te-a văzut şi Fifi.

NICHI : M-ai văzut şi dumneata ?

FIFI (*constrînsă*) : Da, sigur.

NICHI : Atunci, se poate.

BEBE : Asta-i tot ce ai să-mi spui ?

MUKI : Lasă-l, Nichi : ce, ai să te  
apuci să-i dai socoteală ?

NICHI : Are dreptate. Ce, o să dau  
soco...

BEBE : Nikaloe, ai încurcat-o. (*Şi două  
palme detună pe obrazii lui Nichi.*)

MUKI (*ceasul crimei*) : Bebe !

BEBE : Nici un Bebe !

MUKI (*ceasul condoleanţelor*) : Nichi !

NICHI : Muki !

MUKI : Nichi ! (*Către Bebe*) Monstrule !

TIBERIU : Fără invective !

FIFI : Potoliţi-vă...

BEBE : Şi astea două palme sînt nu-  
mai începutul.

TIBERIU : Nu-i o metodă justă, mă  
opun.

NICHI : Taci, Caligula !

MUKI : La ce oră avem tren ?

NICHI : Miine dimineaţă.

MUKI (*lui Nichi*) : Hai. (*Şi urcă amîn-  
doi scara. Pauză.*)

TIBERIU : Revin deci. V-am încredin-  
ţat..

BEBE : O „fătucă“, am auzit. Nu crezi  
totuşi că exagerezi ?

TIBERIU (*după o scurtă clipă de gin-  
dire*) : Nu.

BEBE : Şi că abuzezi de nervii mei ?  
Să restabilim o situaţie : mi-ai în-  
credinţat mie vreodată ceva ? (*Către  
Fifi*) Dumneata confirmi ?

FIFI : E îngrozitor.

BEBE : Ce e îngrozitor ?

FIFI : Totul : prin indecenţă.

TIBERIU : Or, fătuca..

BEBE : Suprimă, domnule, termenul  
sau nu te mai urmăresc.

TIBERIU : Eşti obligat să mă urmă-  
reşti.

BEBE : Dimpotrivă : dacă fac o analiză  
cît de cît temeinică, dumneata nici  
nu te afli în această cameră.

TIBERIU : Cum ?

BEBE : Eşti o ficţiune.

TIBERIU : Tu auzi ?

BEBE : La data cînd eu am cunoscut-o  
pe domnişoara, dumneata nici nu  
existai : erai cel mult o ipoteză.

TIBERIU : Eu „ipoteză“ ?

BEBE : O prezumţie, asta-i cuvîntul :  
o simplă prezumţie. Te-ai întors ..

TIBERIU : Din bătalie.

BEBE : Nici măcar invingător. Invins.  
Găseşti la întoarcerea dumitale din  
cruciadă, dintr-un război pierdut,  
toate bunurile intacte. Şi în loc să-mi  
fii recunoscător... E limpede : nu-mi  
rămîne decît să te sancţionez. Te re-  
duc la situaţia dumitale iniţială : nu  
te cunosc !

TIBERIU : Pe mine ?

BEBE : Nu te aud !

TIBERIU : Domnule...

BEBE : Inutil : pînă adineauri te-am  
ignorat, acum te contest !

FIFI : Vezi ce-ai făcut, Tibi ?

TIBERIU : Tu, cea căzută în fundul  
prăpastiei, să taci.

BEBE : Te infirm, te abhor, te reneg !  
Şi vă mai aduc la cunoştinţă ultima  
mea decizie : din această clipă pre-  
iau puterea.

TIBERIU : Și ce putere, mă rog frumos ?

BEBE (*imperial, magnific*) : De soț.

FIFI : Dă-mi voie, Bebe...

BEBE : De prisos.

TIBERIU : Vezi unde-ai ajuns, fătuică ?

BEBE : Comunică, te rog, acestui domn că, dacă mai întrebuițează o singură dată acest termen care-mi jighește timpanul, urmează și alte sancțiuni.

TIBERIU : Înnebunesc, fătuică !

BEBE : Perfect. (*Scoțind din portofel un act și arătându-i lui Tiberiu.*) Vezi această hirtie ? Știi ce reprezintă ?

TIBERIU : Certificatul de căsătorie...

BEBE : Răspunsul este exact : cincizeci de puncte ! Acest certificat a avut până acum o existență iluzorie : un petec de hirtie. Din această noapte îl traduc în viață.

TIBERIU : Mă spinzur !

BEBE : Ne va purta noroc : rămîne frînghia !

TIBERIU : Nu vă fac această plăcere : mă răzbun : văucid !

BEBE : Se poate, dar miine : la noapte ușile vor fi încuiate.

TIBERIU : Ești cinic !

BEBE : Sînt practic. Și-acum, un sfat : sînt informat că în fundul grădinii e o fîntînă cu amorași. (*Lui Tiberiu*) Scoți o ciatură de apă și ți-o verși în cap.

TIBERIU (*către Fifi*) : Ai auzit ?

FIFI : Du-te, Tiberiu, te implor.

TIBERIU (*strict informativ*) : În fund, ați spus ?

BEBE : În fund.

TIBERIU : Mulțumesc ! Dacă nu mă întorc într-un sfert de ceas, să știi că m-am zvîrlit în fîntînă. (*A ieșit. Pauză.*)

BEBE : Bravo, domnișoară, bravo !

FIFI : Pentru ce ?

BEBE : Pentru logodnicul dumitale.

FIFI : Lasă-l în pace.

BEBE : E „solemn“.

FIFI : Ești îngrozitor.

BEBE : E „grav“.

FIFI : Ești insuportabil.

BEBE : E „moral“.

FIFI : Ești odios.

BEBE : Mă-ntreb ce te-a putut atrage la el ?

FIFI : E cinstit.

BEBE : N-avem probabil aceeași reprezentare a cinstei.

FIFI : Probabil.

BEBE : Și întrebuițăm dicționare diferite.

FIFI : Asta, sigur. Ce rău îmi pare...

    Ce rău îmi pare. (*Își mușcă, aproape copilărește, batista.*) Nu mai pot... Am senzația că mă scald în gumă arabică.

BEBE : Lasă, nu-ți mai mușca batista : probabil că de aceea ești atrăgătoare și dulce.

FIFI : Prefer să mă scald în pîriul de la Cazanele, apa nu trece de genunchi, e însă rece și limpede.

BEBE : Ce viziune pastorală ! Mă emoționezi...

FIFI (*îndărătnicindu-se*) : Și nu mai vreau

BEBE : Spui „nu mai vreau“ ca și cînd ai spune „vreau acasă“.

FIFI : Mi-am visat altceva... Mi-e dor de liniștea mea, împăcată, de vacanță...

BEBE : ...de o vacanță petrecută în casa bunicilor, în odăi cu pardoseaua ceruită, printre mobile mirosind a gutui și a levănțică. Ai să-ți rupi batista.

FIFI : Dumnezeu nu poți să înțelegi și nu mai țin să-ți explic. Acum nu doresc decît un singur lucru, să divorțez. Să divorțez imediat.

BEBE : N-am terminat „Siciliana“.

FIFI : Spuneai că ți-a ieșit numirea.

BEBE : Numai a mea. Nu pot să mă declar mulțumit. Ar însemna că ai jucat jocul numai pentru mine. Ar urma să fiu singurul care câștigă.

FIFI : E atît de bine să știi să pierzi...

BEBE : Să-ți rămîn deci recunoscător ? N-o pot îngădui.

FIFI : Ești făcut numai din orgolii.

BEBE : Care om nu le are ? Și dacă e cineva, îi rămîne vanitatea de a nu avea vanități. O, suprema trufie a... „modeștilor“. Stai, că ai uitat un lucru : mai e cineva.

FIFI : Cine ?

BEBE : El. Nu pot să-l abandonez. Am început „Siciliana“ și pentru el. Nu-l pot trăda.

FIFI : Te detest și-ți voi arăta că divorțez.

BEBE : Cînd ?

FIFI : Miine.

BEBE : Mă-ndoiesc. Nu se poate.

FIFI : Vrei să-ți arăt că se poate ? (*Strigînd.*) Nichi ! Nichi ! Nichi !

BEBE : Și știi de ce nu se poate ? Fiindcă nu o dorești. (*A coborît Nichi, însoțit de Muki.*)

FIFI : Spune-mi, Nichi : în cît timp pot să divorțez ? (*A intrat Tiberiu.*)

BEBE : Ține seamă însă că eu mă opun. Că nu sînt de acord.

TIBERIU : Trebuie să fii !

NICHI : Taci, Vespasianus !

TIBERIU : Nu știu ce mă oprește să nu te omor...

MUKI (*la mijloc*) : Să nu te atingi de el, că-ți scot ochii...

(*În mijlocul vacarmului general, intră Tinca.*)

TINCA (*anunțind calm*) : Tovarășul Damian. (*Încălețire generală și reculegere urgentă. Fulgerător, toți — cu o singură excepție : Fifi — își caută poziții convenabile, pentru salvarea aparențelor. Muki a căzut într-un scaun și începe să răsfoiască o revistă ilustrată.*)

BEBE (*către Tinca*) : Stai. (*Își caută o poziție imperturbabilă, într-un fotoliu pe brațele căruia pianotează absent. Nichi a deschis repede pianul și, completând atmosfera pastorală, atacă delicat o nocturnă de Chopin.*) Spune-i să intre.

TINCA : Cine ?

BEBE : Cum, cine ? Tovarășul Damian.

TINCA : Păi, de unde ?

NICHI : N-ai spus c-a venit ?

TINCA : Nu... N-ați înțeles. (*Lui Bebe*) V-a trimis telegrama asta... Spune că a venit la Sfat, pe numele dumneavoastră. (*Îi dă telegrama și iese. Bebe deschide telegrama.*)

NICHI : Ei, ce-ai rămas așa ? Ce e ?

BEBE (*citind*) : „Sosim diseară, cu acceleratul, mama, tata și Anton.“ (*O clipă de stupoare.*)

NICHI : Sintem în aer !

FIFI : Când sosește acceleratul ?

TIBERIU : La unsprezece și patruzeci.

NICHI : Sintem copiii morții !

MUKI (*ingenuă*) : De ce ?

NICHI : Vin bătrînii și găsesc aici tot circuitul : maimuțe electrice și copii de sîrmă. (*Rezolut, strategic.*) Răspîndirea !

MUKI : Unde ?

NICHI : Oriunde ! Camuflarea.

BEBE (*către Fifi*) : În sat nu se poate ?

FIFI : Ce explicație să dai ?

NICHI : Și pînă miine dimineată, nici un tren. (*Decizie fără apel.*) Camu-

flare la locul crimei ! Cite odăi avem ?

FIFI : Patru : două sus, două jos.

NICHI : Atunci, să împărțim efectivul : nea Anton sus, camera din stînga ; soții Valsamache-senior, tot sus, camera din dreapta, cu vederea în parc. Perfect... Noii căsătoriți, o cameră...

TIBERIU : Domnule..

NICHI : Împărate, n-ai cuvîntul.

BEBE : Și dumnealor doi (*arătînd pe Muki și Nichi*), cealaltă...

MUKI (*ceasul căințelor*) : Bebe !

BEBE (*n-a auzit*) : În definitiv, cel ce locuiește aici cu drepturi legale, sint eu. Deci, eu hotărîsc. Dumnealor doi, cealaltă odaie.

NICHI : A rămas împăratul de căruță. O luăm din nou. Soții Valsamache, — bătrînii —, o cameră : cea în care stă Fifi.

FIFI : „Iatacul roșu“, ai și nimerit-o.

NICHI : Da' ce, soții Valsamache n-au dreptul să doarmă și ei măcar o noapțe în iatacul cu draperii și tapet de mătase ? Dar, în sfîrșit, dacă găsești că nu e potrivit, mă rog, revin, schimbăm dispozitivul și-o luăm din nou. Nea Anton, sus în camera din dreapta. Soții Valsamache-senior, în stînga...

BEBE (*arătîndu-i din nou, cu un deget de sentință, pe Nichi și Muki*) : Dumnealor doi, jos, în camera mea.

NICHI : Iar camera în care stă Fifi o împărțim în raport cu drepturile legitime.

FIFI : Adică ?

NICHI : Titulară, Fifi. (*Consultîndu-și ceasornicul.*) De la această oră, pînă la unsprezece fix : împăratul, în calitatea lui de logodnic. Vine de la drum, e obosit, are dreptul să se odihnească. Iar de la unsprezece înainte, dumnealui (*desemnîndu-l pe Bebe*) în calitatea lui de soț legal.

TIBERIU : Domnule...

NICHI : În această formulă, aparențele sînt salvate și nici legea nu e călcată. Împărate, n-am ce să-ți fac, dura lex, sed lex !

CORTINA



„Iatacul roșu” de odinioară, tapisat cu mătase, în care Fifi a adus o mie din nimicurile ei de față și o întreagă menajerie de păpuși, căței, urși și maimuțe de pisă și catifea, care atinse încep să behăie, să ragă, să mugească și să umple odaia cu sunetele familiare unui magazin de jucării. O pendulă-jucărie, cu lanț și cuc, care merge totuși. În afara lucrurilor aduse de Fifi, mobilierul obișnuit al iatacului, un divan cu măsuță joasă și lampă de noapte, un birou-secretar și o masă lângă fereastra larg deschisă, prin care se văd cerul vast și un alt unghi al aleii cu plopi. La măsuța de lângă fereastră, adăncit în descifrarea unei partide de șah, Tiberiu. Fifi, în halat, pe divan. Pe blana de lup de la picioarele divanului, turcește, Nichi.

NICHI (*sincer deprimat, cu toate încercările lui, vizibil infructuoase, de „a brava”*): Iată-mă ajuns în situația unui erou din dramele ibseniene.

FIFI: Ce tot spui, Nikaloe...

NICHI: Am pierdut o prietenie la care țineam, și m-am ales cu alta pe care n-am dorit-o.

FIFI: Acum nu-ți mai face probleme, n-are rost.

NICHI: Nu regret greșeala, ci faptul că nu are justificare. (*Sincer plic-tisit.*) Crimă gratuită.

FIFI: Nikaloe, devii sinistru.

NICHI (*s-a ridicat*): E pentru prima oară în viața mea când îmi vine să mă iau la palme.

FIFI: Du-te și te plimbă.

NICHI (*îndreptându-se spre ușă*): Mă duc în neant...

FIFI: Interesează-te, la ce oră sosește trenul.

NICHI: Aoleu, așa e! Mă duc pină la gară. Ceau! (*A ieșit.*)

TIBERIU (*fără să ridice ochii de pe tabla de șah*): Nu-nțeleg nimic din ce spune.

FIFI: E amărit.

TIBERIU: De ce?

FIFI: Povestea cu Muki.

TIBERIU (*după o pauză, în care a mutat o piesă*): Care poveste cu Muki?

FIFI: Cu Bebe.

TIBERIU: Care „cu Bebe”?

FIFI: Vai, Tibi, când ai să pricepi și tu un lucru de la prima vedere? Povestea cu sărutatul.

TIBERIU: Și ce-i dacă a sărutat-o? N-are omul dreptul să-și sărute nevasta? Numai nu în public.

FIFI: Da. Dar Muki cine e?

TIBERIU (*icoana nevinovăției*): Cine să fie? O fătuică, ia...

FIFI (*a obosit*): Așa e, Tibi, ai dreptate. Dar tu ce faci acolo?

TIBERIU (*a ridicat în sfârșit capul din tablă*): Nu pot înțelege în ruptul capului cum a fost de-am dat dama. Fiindcă, vezi tu, fătuică, eu am jucat tura pe D 4. E limpede?

FIFI (*imensă oboseală*): Da, Tibi.

TIBERIU: Albul răspunde cu nebunul la G 8. Mut eu pionul din G 6, mută el tura... Urmărești?

FIFI: Urmăresc... Dar vreau să te întreb ceva.

TIBERIU (*iar cu privirile în tablă*): Întreabă.

FIFI: Când ai primit scrisoarea mea, te-a supărat rău?

TIBERIU: Foarte.

FIFI: De ce, Tibi?

TIBERIU: Că ziceam... o clipă... N-am mutat tura: regele.

FIFI: Bine, Tibi, dar eu altceva te-am întrebat.

TIBERIU (*din nou în tablă*): Nu ți-am răspuns?

FIFI: Nu.

TIBERIU: Da' ce ai întrebat?

FIFI: De ce te-a durut?

TIBERIU: Păi, cum să nu mă doară?

Să mi se întimple mie așa ceva!

Altora, mai înțeleg. Dar mie, cum?

FIFI: Dar că m-ai pierdut...

TIBERIU: Ce-ai spus?

FIFI: Că m-ai pierdut, Tibi...

TIBERIU: Vezi, asta e: și-am trecut nebunul din D 8 în E 6.

FIFI: Nu vrei să lași o clipă jocul?

TIBERIU: O țiră, și mintui.

FIFI: Dar tu, când ai aflat că a intervenit altcineva în viața mea, nu ți-ai pus întrebarea, dacă n-a fost și din vina ta?

TIBERIU (*prompt*): Nu.

FIFI: De ce, Tibi?

TIBERIU: Fiindcă eu te-am respectat... N-a fost nici nebunul, tot pionul a fost.

FIFI: Ce-nseamnă că m-ai respectat?

TIBERIU: Bărbatul e dator femeii, credință, fidelitate și sprijin.

FIFI: Și dragoste, nu?

TIBERIU: Și dragoste, sigur. (*A măturat piesele de pe tabla-masă de șah.*) Nu pricep, și basta! (*Scurtă pauză.*)

FIFI: M-am gândit în ultima vreme la multe...

TIBERIU : Spune-mi și mie. Femeia și bărbatul trebuie să-și împărtășească toate gândurile..

FIFI : Vezi, Tibi, se petrec în jurul nostru atâtea fapte.

TIBERIU : Unde ?

FIFI : Unde te uiți. Au loc atâtea schimbări... Sint aici numai de două săptămîni... Mă uit în dreapta, mă uit în stînga... mă uit la oameni. Au învățat să se îmbrace mai bine... să mănînce mai consistent. Să-și caute sănătatea. Să asculte muzică. Să se odihnească. Tu nu crezi că omul trebuie să și iubească mai frumos ?

TIBERIU : Ba da, fătucă.

FIFI : Tu ce crezi prin „iubire frumoasă“, Tibi ?

TIBERIU : Morală.

FIFI : Morală, evident, dar tu ce înțelegi prin „morală“ ? Dacă doi oameni se plictisesc de moarte, dacă n-au ce să-și comunice, dacă n-au avut niciodată ce să-și spună, crezi că „iubirea“ lor e morală ? Dacă doi oameni tîrăsc după ei ghiulelele unei vieți de obișnuință, încercată de toate prejudecățile, oboselile, sau maniile, crezi că „iubirea“ lor e morală, Tibi ?

TIBERIU : Nu pricep.

FIFI : Dacă doi oameni se îngăduie, se suportă, și asta cu dificultăți și eforturi, crezi că „iubirea“ lor e morală ? Cîți ani ai tu, Tibi ?

TIBERIU : Douăzeci și șase.

FIFI : Și eu ?

TIBERIU : Douăzeci și trei.

FIFI : Cîți ani o să ai tu Tibi, în anul două mii ?

TIBERIU : Păi, știu eu...

FIFI : Socotește.

TIBERIU : Șaizeci și șase.

FIFI : Și eu ?

TIBERIU : Șaizeci și trei.

FIFI : Înseamnă că avem toate șansele să trăim în anul două mii. Înțelegi ce vreau să spun, Tibi ?

TIBERIU (*n-a priceput nimic*) : Incep să înțeleg...

FIFI : Anul două mii nu poate să lipsească din clipa noastră de astăzi. A și început să fie prezent cu tot ce vezi fermecător și plin de noblețe în jurul tău. Și în anul două mii se vor iubi oamenii. Și atunci se vor dori și aștepta. Și atunci inima va bate la deschiderea unei scrisori pe care cineva a așternut de „21 iunie 2000, dragul meu“... sau de „21 iunie 2000, iubita mea“... La ce te gîndești ?

TIBERIU : Te ascult.

FIFI : Eu m-am născut la Pitești. Pînă acum zece ani încă, Pitești-București însemna pentru mine un drum plin de peripeții și de emoții. Astăzi, disantața București-Marte nu e încă o glumă, dar drumul începe să fie plauzibil. Tu nu crezi, Tibi, că trebuie să începem să iubim la scara acestor dimensiuni ?

TIBERIU : Sigur, fătucă, sigur... Stai că am găsit.

FIFI : Ce ?

TIBERIU : Știu de unde a început catastrofa. (*Vrea să se repeadă la tabla lui de șah.*) De la rocadă !

FIFI (*oboseală surdă*) : Lasă rocada, dragul meu. Nu ne-am văzut de-atîta vreme. Nu vrei să stăm puțin de vorbă ?

TIBERIU : Stăm, despre ce să stăm ?

FIFI : Despre orice, numai despre șah, nu.

TIBERIU : Se poate, cu toate că au fost în șampionat cîteva partide faine. A jucat Lorentz varianta Nimzovici, și într-un final de cai și turnuri, a dat mat în trei mișcări.

FIFI (*s-a contaminat de la Bebe*) : Ce vorbești ? A dat mat ?

TIBERIU : Sfînt. (*Pauză.*)

FIFI : Ce-ai tu acolo, în rucsac, Tibi ?

TIBERIU : Ce să am : schimburi de drum.

FIFI : Și altceva ?

TIBERIU : Ia, nimicuri.

FIFI : Vreau să le văd.

TIBERIU : De ce ?

FIFI : Vreau să te cunosc și prin lucrurile tale mărunte, familiare.

TIBERIU (*deșertînd rucsacul*) : Un schimb de rufe, briciul, cureaua...

FIFI : Cartea aia, ce e ?

TIBERIU : Asta ? „Mersul trenurilor“.

FIFI : Tibi, te rog ceva.

TIBERIU : Spune.

FIFI : Te implor.

TIBERIU : Ce ?

FIFI : Făgăduiește-mi că nu mă refuzi.

TIBERIU : Să vedem.

FIFI : Uite, îți cer în genunchi : citește-mi „Mersul trenurilor“.

TIBERIU : Cum ?

FIFI : Sting lumina, aprind lampa de noapte, și citește-mi „Mersul trenurilor“.

TIBERIU : Tot ?

FIFI : Nu tot, dar cît mai mult.

TIBERIU : Îți place ție ?

FIFI : Ador.

TIBERIU : S-o iau de la început ?

FIFI : Sigur.

TIBERIU : Partea asta n-am citit-o nici eu. (*Citește*) : „Prezentul mers

al trenurilor intră în vigoare pe data de 15 iunie 1960 și e valabil pentru toate trenurile de persoane accelerate și rapide..."

FIFI: Nu așa, Tibi...

TIBERIU: D-apoi cum?

FIFI: Ce ții tu în mână, dragul meu?

TIBERIU: Un ghid.

FIFI: Un ghid, Tibi, dar nu un simplu ghid.. O carte cu secrete, cu aventuri și cu visuri.

TIBERIU: Asta?

FIFI: Asta, iubitul meu. Gîndește-te: în clipa asta zboară trenuri în toate direcțiile. Aleargă prin noapte sute de trenuri. Mii de vagoane și mii de călători...

TIBERIU: Zeci de mii, că-n ultima vreme volumul a sporit.

FIFI: Vezi, merg trenuri oboseite și altele repezi, șuierînd prin gări mărunte, în care nu se vor opri niciodată... Dar în toate sînt călători, fiecare, un om, cu visurile, spaimile și fericirile lui. Citește, te rog, Tibi, dar pune un pic de poezie.. Aici, unde ne aflăm?

TIBERIU: După Ciulnița, pe drumul Constanței.

FIFI: Ce trenuri trec în noaptea asta?

TIBERIU: Vine acceleratul la 11,40.

FIFI: Și ultimul tren care pleacă?

TIBERIU (*căutînd pe coloană în ghid*): Un personal la 11 și 20.

FIFI: Cînd ajunge la București?

TIBERIU (*consultînd din nou coloana*): Mîine dimineată la cinci. (*Fiindcă Fifi a rămas pe gînduri.*) La ce te gîndești?

FIFI: La nimic.

TIBERIU: Ce frumoasă ești!

FIFI: Sînt frumoasă?

TIBERIU: Foarte frumoasă.

FIFI: Și-ți plac?

TIBERIU: Grozav. În nopțile cînd mă zbuciumam, îmi ziceam...

FIFI: Ce-ți spuneai, Tibi?

TIBERIU: Îmi ziceam: „Tiberiu Si-coșan, mare măgar ai fost să scapi așa mîndrețe de fătucă din unghie“.

FIFI: Așa ți-ai spus?

TIBERIU: Așa, dar acum nu-mi mai scapi. (*S-a așezat pe divan.*)

FIFI: De ce, Tibi?

TIBERIU: Fiindcă acum toate-s altfel. (*S-a apropiat de ea.*)

FIFI: Ce s-a schimbat, Tibi? (*S-a apropiat și mai mult.*)

TIBERIU: Acu' ești măritată.

FIFI (*încercînd să se desprindă*): Da' nu cu tine, cu el.

TIBERIU: Da, dar el e numai adjunctul. Titularul, eu sînt. (*S-a apropiat, brutal, s-o îmbrățișeze.*)

FIFI: Ce-i asta, Tibi?

TIBERIU (*strălucirea trivială a poștei în ochi*): Că tare mi-i dor.

FIFI (*zbătîndu-se*): Tibi!

TIBERIU: Șezi binișor, că nu-mi scapi. (*I-a mușcat gura, fata s-a zbătut și s-a refugiat în fundul divanului, albă, pierită de singe.*)

FIFI (*după o pauză, în care l-a privit de a încremenit, hipnotizat, la picioarele divanului*): Tiberiu!.. (*Fără glas, cu o liniște cutremurătoare.*) Adună-ți lucrurile. (*Tiberiu se apleacă și începe să-și adune mecanic lucrurile.*) Bagă-le în rucsac. (*Le-a băgat în rucsac.*) Închide-l (*L-a închis.*) Pune-ți haina. (*Și-a pus haina.*) Și rucsacul! (*S-a executat.*) Și acum pleacă, Tiberiu. Nu.. nu-mi spune nici un cuvînt. Peste douăzeci de minute prinzi trenul. Gara e aproape. Du-te, Tiberiu, te rog. Stai. Fă-mi un ultim serviciu. (*A luat o hîrtie, a scris cîteva cuvinte, a închis-o într-un plic.*) Lasă biletul asta... E-n drumul tău, te rog. Nu, nu... Nu-mi spune nimic. E mai bine. E mult mai bine.

TIBERIU: Și n-o să ne mai vedem niciodată?

FIFI: De ce-mi ceri să te mint și să-ți spun: „poate, peste ani și ani de zile“... Nu, Tibi, nu, niciodată. Acum taci, și lasă-mă să te conduc pînă în șosea. Vino... (*Au ieșit, camera a rămas o clipă goală; e ora unsprezece, a intrat pentru prima oară în această odaie, Bebe. Se uită în jur, vede puzderia de păpuși, aduse de Fifi, le stîrnește pe toate, odaia se umple de clinchetul lor argintiu. A descoperit un caiet, citește.*)

BEBE: „Jurnalul unei doctorițe de țară... Replică doctorului Ulteru“. (*Răsfoiește caietul și citește.*) „Azi dimineată, prima vizită la spital. Am îmbrăcat halatul și m-am simțit stîngheră, intimidată... A venit apoi medicul-șef și am trecut prin saloane... Atmosferă civilizată și o baie tonică de lumină...“ (*Comentariu plictisit.*) Etc. etc... (*Răsfoiește mai departe.*) „Am semnat o rețetă, prima din viața mea, și mi-a tremurat mina... Un sentiment neobișnuit de răspundere... M-am surprins privindu-mă-n oglindă. Mă vedeam cu alți ochi.“ (*Comentariu.*) Etc... etc... (*Răsfoiește mai departe.*) „Vizită la dispensar. Bolnava pe care am consultat-o ieri, a venit și astăzi. Dialog scurt:

- Ei, cum îți merge? — Mai bine, tovarășă doctor, mult mai bine...» Așteptam să-mi mulțumească. De ce așteptam?“ (Comentariu.) Într-adevăr, de ce așteptai? (Citește mai departe.) „Probabil deducul unor vechi obișnuințe... În privirea bolnavei, nici o umilință... E și firesc... De ce să-mi mulțumească? E datorica mea s-o vindec.“ (Răsfoiește. Comentariu.) A, a, devine interesant.. (Citește): „Plimbare cu Damian prin sat. «Aici vom începe la anul o nouă casă de cultură. Vechiul cămin e insuficient. În doi ani va fi gata.» Omul ăsta tratează timpul cu alte măsurători... Ceea ce m-a impresionat de la început la el, e siguranța lui fără ostentație și liniștea...“ (Comentariu.) Interesant. (Răsfoiește și citește): „Plimbare în luntre, pe baltă, cu Damian...“ (Comentariu.) Iar! (Citește.) „Sub un cer îngrijorat... balta era neagră, necăjită... Mi-am muiat degetele în apă și era rece. Nu știu de ce, dar mi s-a făcut deodată frică. Am ridicat ochii, și la celălalt capăt al luntrei era el, cu mâinile pe visle, cu prezența lui masivă, calmă, cordială... Și mi-a trecut.“ (S-a deschis ușa. Bebe a pus caietul la locul lui, a intrat Fifi.)
- FIFI (sincer surprinsă): Dumneata?
- BEBE: Conform programului.
- FIFI: Adevărat.
- BEBE: Îmi iau în primire postul legal. Și vom folosi timpul ca să reluăm discuția și să punem lucrurile la punct.
- FIFI: De unde reluăm? De la ce replică? Dacă-ți mai amintești, în timpul prinzului mi-ai spus: „Partida noastră de șah se apropie de scadență: divorțăm“.
- BEBE: Să lăsăm.
- FIFI: De ce să lăsăm? Să fim consecvenți.
- BEBE: Am revenit, te-am anunțat: m-am revizuit. O luăm de la ora șapte și jumătate, când v-am comunicat decizia mea: nu mai divorțez.
- FIFI: Nu crezi că era obligatoriu să mă consulți și pe mine? Să te întreb atunci altceva: de ce te-ai răzgândit?
- BEBE: De la prinz pînă acum au intervenit multe.
- FIFI: Ce?
- BEBE: În primul rînd sosirea logodnicului dumitale.
- FIFI: Și cu ce modifică situația? Există și înainte.
- BEBE: Acum l-am cunoscut.
- FIFI: Și?
- BEBE: Un imbecil.
- FIFI: Te rog.
- BEBE: Și nu unul simplu: imbecilul absolut. M-a înfuriat din clipa în care l-am văzut.
- FIFI: De ce?
- BEBE: N-are haz. Un imbecil grav.
- FIFI: Termină, te rog.
- BEBE: Un imbecil solemn. Cum te-ai putut uita la el?
- FIFI: Chestiunea asta mă privește numai pe mine, nu?
- BEBE: Eroare.
- FIFI: Cum? Nu mă privește exclusiv pe mine?
- BEBE: Nu. Dacă acum trei luni, de pildă, îți era îngăduit să-ți legi viața de primul idiot, erai liberă s-o faci. Dar acum este altceva. Ești viitoarea mea fostă soție. (Irefutabil.) Nu pot admite ca viitoarea mea fostă soție să devină soția unui idiot. Nu te gîndești ce va spune lumea? „Cum va fi fost primul, dacă l-a lăsat pentru ăsta?“ Există o demnitate pe care trebuie s-o înțelegi. Nu mi-e indiferent cine-mi urmează. Nu, fată dragă, scoate-ți din cap, nu pot să te las pe mîna lui: tipul este eminemamente dobitoc.
- FIFI: Lasă-l în pace, și uită-l: nu mai există.
- BEBE: Unde e, l-ai dat afară?
- FIFI: A plecat.
- BEBE: Sper că pentru totdeauna.
- FIFI: N-am încheiat tranzacții provizorii decît o singură dată: cu dumneata. Am memorie. Dumneata, în schimb, vād că uiți.
- BEBE: Pe cine am uitat?
- FIFI: Există un om.
- BEBE: Unde?
- FIFI: La București, te așteaptă. Singurul om care te interesează.
- BEBE: A fost.
- FIFI: Dar ce s-a întîmplat?
- BEBE: Nimic.
- FIFI: Ce răspuns e ăsta?
- BEBE: Am o vagă impresie că mă înșeală.
- FIFI (amuzîndu-se): Imposibil.
- BEBE: Cred că mă înșeală.
- FIFI: Glumești.
- BEBE: Am certitudinea.
- FIFI: De unde?
- BEBE: Mi-a mărturisit-o ea.
- FIFI (neconținut fals surprinsă): Unde, cînd?
- BEBE: Adineauri, în camera mea. E bine?
- FIFI (fals impresionată de veste): Nu e bine.

BEBE: De altminteri, la ora asta, nici nu se mai află aici.  
FIFI: Dar unde?  
BEBE: În tren.  
FIFI: A plecat?  
BEBE: Nu, am dat-o afară.  
FIFI (*realmente jignită de violența expresiei*): Bebe!  
BEBE: Sînt totuși lucruri cu care nu ne putem juca.  
FIFI: Nichi unde e?  
BEBE: În hol.  
FIFI: Ce face?  
BEBE: Se căiește. Fată dragă, vezi, glumim, ne amuzăm, dar nu ne jucăm cu viața.  
FIFI (*amuzată de pseudoseriozitatea lui*): Ai dreptate.  
BEBE: Și chiar dacă uneori ne permitem fantezia să ne jucăm, există un ceas de balanță, cînd te verifici, te reexaminezi și-ți schimbi viața ca pe un rînd de haine.  
FIFI: Nu-mi place comparația.  
BEBE: Nici mie, dar alta mai bună, la îndemînă, n-am. (*Rezolut.*) Vei fi deci soția mea, și nu numai conform „Șicilienei“, ci de fapt și de drept.  
FIFI (*îl urmărește, fiindcă o amuză să-l descifreze*): Și de ce? Ce te-a făcut să iei decizia asta?  
BEBE (*pe același ton, al „lucidității“ lui cinice*): Cîteva argumente. Nu-mi displaci.  
FIFI: Aha!  
BEBE: Ai o conversație agreabilă.  
FIFI: Ai băgat de seamă.  
BEBE: Te-mbraci cu gust.  
FIFI: Fac eforturi.  
BEBE: Ai oarecare grație.  
FIFI: E o chestiune de gust.  
BEBE: Te miști frumos.  
FIFI: E o problemă esențială?  
BEBE: Faci, cred, în lume, o impresie...  
FIFI: Sînt timidă.  
BEBE: Se corectează.  
FIFI: Am totuși inițiativă.  
BEBE: Te vei dezobișnui.  
FIFI: Sînt încăpățînată și tenace. Cînd îmi pun ceva în cap...  
BEBE: Perfect! Sînt abulic. Și acest factor a contribuit la hotărîrea mea.  
FIFI: Care?  
BEBE: N-am rezistența să fac o nouă tentativă de căsătorie. (*Explicația.*) Forme, acte, certificat de vaccin, de sănătate, încă un drum la sfatul popular, la ofițerul stării civile: plictiseli inutile. Oamenii ar trebui să se căsătorească...  
FIFI: ...prin corespondență...

BEBE: ...sau la telefon. Nu-ți dai seama? Un cortegiu de forme pentru o singură silabă: „Vrei să-l iei în căsătorie pe X?“ „Da“... Prea mari eforturi. Inutile... (*Practic.*) De bine de rău, cu dumnea am terminat... (*Pauză foarte scurtă.*)  
FIFI (*după ce l-a scrutat o clipă*): Aș da orice ca să aflu... Crezi toate astea, sau îți place să pozezi?  
BEBE: De ce te interesează?  
FIFI: Ca să te cunosc...  
BEBE: Dacă ții să mă cunoști, înseamnă că nu-ți sînt indiferent...  
FIFI: N-am spus-o niciodată.  
BEBE: Dacă nu-ți sînt indiferent, înseamnă că te preocup. Dacă te preocup...  
FIFI (*pe zimbet*): ...înseamnă că mă obsedezi.  
BEBE: Eventual.  
FIFI: Și dacă mă obsedezi?  
BEBE: Poți fi, foarte bine, soția mea. În definitiv, orice căsnicie nu e decît un șir de obsesii reciproce. Tot secretul este să te organizezi astfel, încît această penibilă obligație la conviețuire să devină suportabilă. (*Din nou practic.*) Și din acest punct de vedere, ne-am putea organiza convenabil. (*Rezoluție.*) Vei locui la noi. Ai văzut, avem o casă încăpătoare, îndeajuns de zgomotoasă, e drept, dar ce vrei, formula confortului ideal n-a fost încă descoperită...  
FIFI (*ca să-i dea neconținut iluzia că-l urmează*): Fără-ndoială...  
BEBE: Vom lua însă camera bătrînilor: dă într-o curte interioară, unde încep să se bată covoarele de la unsprezece în sus.  
FIFI (*a luat tonul ironiei lui*): O, așa devreme?  
BEBE (*resemnat*): Tributul pe care-l plătim orașului... (*In continuarea programului.*) Ne vom face un cerc de prieteni.  
FIFI: Ador să am prieteni... Prietenia...  
BEBE (*scurt*): Va trebui să meditezi asupra noțiunii. Vezi ce experiență am avut cu Nichi.  
FIFI: Bietul băiat... Ce-ai să faci cu el?  
BEBE: Am ezitat între cîteva soluții, m-am oprit la ultima: l-am iertat!  
FIFI: Foarte bine-ai făcut.  
BEBE: Ne vom căuta deci un cerc restrîns și agreabil.  
FIFI: Prea multe cunoștințe strică.  
BEBE: Ne vom vedea o dată pe săptămînă.

FIFI: Și în toate celelalte zile, vom birfi.

BEBE: Evident: birfeala face parte din îndeletnicirile zilnice.

FIFI: Un fel de rău necesar.

BEBE: Dacă vrei. Duminică dimineața vom merge la concerte.

FIFI: Te duci regulat?

BEBE: Nu-mi permit nici o absență.

FIFI: Indiferent de program?

BEBE: Indiferent. Îmi plac concertele, pentru atmosfera familiară care s-a creat: două-trei sute de oameni care se cunosc, posedați de o pasiune simulată: fiecare ține să-l convingă pe celălalt, în pauză, cit de emoționat a fost la adagio, și cit de zguduit, cind a intrat oboiul...

FIFI: Îmi dau seamă că am rămas o provincială. Eu credeam că muzica poate să placă într-adevăr.

BEBE: Erezie.

FIFI: Serios?

BEBE: Și superstiție. Vom face excursii.

FIFI: Îți place să umbli?

BEBE: Mă plictisește drumul îngrozitor și-i disprețuiesc pe alpiniști.

FIFI: De ce?

BEBE: Sinucigași din voluptate. Nu-ți dai seamă, domnișoară, natura! Altă eroare!

FIFI: Nu-ți place muntele?

BEBE: Mă deprimă.

FIFI: Și marea?

BEBE: Mă nervează. Dacă-ăș avea putere, aș interzice natura și n-aș păstra din ea decît gazonul.

FIFI: Totuși, faci excursii...

BEBE: Pentru plăcerea pe care mi-o oferă cabana. Regăsesc acolo o odihnă dulce care răscumpără inutilitatea efortului.

FIFI: Nu-ți plac eforturile...

BEBE: Le detest.

FIFI: Nici un fel de muncă...

BEBE: Nu mai pronunța cuvîntul ăsta, îmi dă spasme.

FIFI (*fals ingenuă*): Vai, și din ce vom trăi?

BEBE: Voi încerca să fac ceva. Mi-a ieșit numirea... Să văd în ce constă. Mă voi strădui să găsesc un loc ferit, câteva ore, pe care, vrei nu vrei, trebuie să le faci.

FIFI (*candoare prefăcută*): Înseamnă că o s-o ducem rău...

BEBE: E și bătrînul...

FIFI: A, da, am uitat.

BEBE (*în continuarea programului său de viață*): Și vom călători. E poate singurul lucru pentru care merită să trăiești.

FIFI: Și unde vom călători?

BEBE: Oriunde. Vezi, fată dragă, cartea asta? Scrie pe ea: „Mersul trenurilor“, dar știi dumneata ce e?

FIFI (*intenționat prozică*): Un ghid.

BEBE: Nici nu m-așteptam la alt răspuns. Nu e un ghid, fată dragă. Sau nu e un simplu ghid. E un avanpost al necunoscutului. Știi ce e o agenție de voiaj?

FIFI: O întreprindere...

BEBE: O antenă, o trambulină în spre infinit... Vom umbla, vom umbla, vom vedea orașe...

FIFI: Cu ce bani?

BEBE (*care n-a auzit-o*): Vom hoinări pe străzi necunoscute, în orașe necunoscute, unde nu riști să te întâlnești cu un coleg de birou...

FIFI: ...care să-ți amintească, nefericitul, că ai lăsat lucrări neterminate...

BEBE: Evident. Și o dată pe an, vom încerca — trebuie pus bătrînul în frigare — să facem o croazieră.

FIFI: Spuneai că nu-ți place marea.

BEBE: Detest marea, dar ador porturile. Nu le-am văzut, din nefericire, decît în ilustrate și prospecte, dar gust de pe acum dulceața aromată a cafenelor orientale, cerul Egiptului, lumina de azur a Italiei...

FIFI (*gafă criminală*): Muzeele...

BEBE: Nu-mi pomeni acest cuvînt compromis. Dacă aș avea putere, le-aș desființa. Cred, de altminteri, că într-un viitor pe care sper să-l ajung, toate muzeele vor fi desființate. Văd în această reorganizare, un principiu dialectic. La început pinzele, tablourile au fost proprietate particulară. Au devenit cu vremea un bun obștesc...

FIFI (*completîndu-l*): ..și vor reveni — negația negației — în proprietate privată. Oh, ce bine... Eu îmi doresc să am în casă pe Venus din Milo.

BEBE: Nici un fel de sculptură! Nu pot suferi pietroaiele. Vom întîrzia în restaurante luminate feeric, vom asculta orchestre exotice, vom face relații fugare, uitate a doua zi, vom colecționa amulete false, vom serie ilustrate convenționale, perfide, destinate să-i îmbolnăvească pe cei ce n-au putut pleca, vom umbla... Vom umbla.. și cînd vom obosi de drumuri, ne vom întoarce acasă absenți, distanți și nostalgici. Nu e frumos?

FIFI: Ba da.

BEBE (*redevenit practic*): Așa încît, acum trebuie să sosească bătrînii,

- stăm cu ei aici câteva ceasuri, și miine dimineată, plecăm la București. Ai face bine să-ți strângi lucrurile, să nu întârziem. (*Consultînd „Mersul“*.) Avem un tren miine la zece și zece — nu, asta-i prea devreme — și altul la douăsprezece și cinci.
- FIFI (*nu fără o nuanță de amărăciune*): Inutil, Bebe, nu face planuri, nu plec.
- BEBE: Cum, nu pleci?
- FIFI: Simplu. Eu rămîn aici.
- BEBE: Cum „aici“?
- FIFI: Aici.
- BEBE: Pînă cînd?
- FIFI: Nû știu încă, dar pentru foarte, foarte multă vreme.
- BEBE: Glumești!
- FIFI: Nu glumesc deloc.
- BEBE: Și ce-ai să faci aici? Te-ai gîndit? (*În hol se aud voci.*) Ce-i gălăgia asta? (*A intrat protestînd, bineînțeles, Tiberiu.*)
- TIBERIU: Domnule dragă!
- BEBE: Iar dumneata?
- TIBERIU (*către Fifi*): Și domnișoară — că tovarășă nu pot să-ți spun...
- BEBE: Ce s-a întîmplat iar?
- TIBERIU: O catastrofă, domnule... (*Către Fifi*) Mi-ai dat să-ți duc biletul...
- FIFI: Da. Și?
- TIBERIU: Și atîta-am cătat, și atîta-am umblat...
- FIFI: Pînă-ai pierdut trenul.
- BEBE: Adevărat?
- TIBERIU: Mai rău. Prima dată în viața mea că mă înșel. (*Luînd ghidul și consultîndu-l.*) Exact! Are steluță! Personalul de 11 și 20 a fost suprimat pînă la 1 septembrie. E 1 septembrie? (*Consultîndu-și calendarul.*) Nu e... (*Concluzie.*) Și am rămas pe peron... Da' gîndești că numai eu? (*Înspre hol.*) Hai, acum nu te mai smiorcăi: pătrunde. Și fătua. (*A intrat plînsă, spășită — ceasul abandonării — Muki.*) Am găsit-o pe peron, domnule. Stătea și plîngea, domnule dragă, de țî se rupea inima. Cum să lași fătua, noaptea, fără ocrotire? Am luat-o sub aripa mea. Dar vezi, domnule dragă, nu mai găseam drumul. Noroc că n-am fost singuri, și-am fost doi...
- BEBE: Și ați stat de vorbă...
- TIBERIU (*către Muki*): Lasă acum, nu mai plînge, că trece. Nici nu știi, domnule dragă, ce bine-mi pare c-am găsit-o. (*Către Muki*) Ei, lasă, nu mai plînge ca proasta în biserică. Nici nu știi ce fătucă inteligentă.
- BEBE: Mie-mi spui?
- TIBERIU: Un geniu.
- MUKI (*ceasul recunoștinței*): Tibi!
- TIBERIU: Muki!
- MUKI: Tibi!
- TIBERIU: Ea mi-a dezlegat problema.
- Ea o găsit soluțiunea.
- BEBE: La ce?
- TIBERIU (*grav*): Cum de-am pierdut dama.
- BEBE: La Sebeș?
- TIBERIU: La Sebeș.
- BEBE: Da? Și care-i soluția?
- TIBERIU: Dama, domnule dragă, nu trebuie lăsată niciodată fără apărare. Musai, lîngă damă, trebuie să stea nebunul.
- BEBE: Exact! Lîngă damă să stea cretinul! Duceți-vă-n odaia mea, și cum s-o crăpa de ziuă, să nu vă mai văd...
- TIBERIU: Domnule...
- BEBE (*împingîndu-i spre ieșire*): Basta! (*A rămas o clipă, pe gînduri, ca o concluzie.*) Oamenii se caută și se găesc. Fii, cuminte, Fifi, cum ai să rămii aici?
- FIFI: Te-am prevenit că sînt încăpățînată.
- BEBE: Dar e absurd. Ce să faci aici?
- FIFI: Profesiunea mea.
- BEBE (*parcă aude cuvîntul ăsta pentru prima oară în viață*): Profesiunea? Profesiunea dumitale?
- FIFI: Mi-o iubesc.
- BEBE: Te privește. Poți s-o faci și la București.
- FIFI: De ce să mă impun într-un loc unde sînt de prisos și să nu rămîn aici, unde e nevoie de mine? Vreau să-mi învăț profesiunea bine. Grozav de bine. La perfecție. Să știu. Să fiu utilă. Necesară. Dacă se poate, indispensabilă. Cele mai multe suferințe și nefericiri sînt pricinuite de oameni care nu știu să facă nimic. Vreau să lucrez.
- BEBE: Și unde-o să locuiești?
- FIFI: Într-o casă...
- BEBE: ...cu pămînt pe jos...
- FIFI: Habar n-ai: cu parchet, deși nici lucrul ăsta nu e esențial. O să-mi dea o cameră, o să mi-o mobilez după gustul meu, o să-mi aduc acolo mica mea menajerie... Și ceasul cu cuc... În primele trei luni o să-mi iau din leafa mea un aparat de radio...
- BEBE: Perspectivă seducătoare...
- FIFI: În următoarele șase, un televizor... Uite ce frumos e! Ieși în curte: văzduhul e îmbălsămat de regina nopții. Privește! (*A dat la o*

- parte perdea de tul.*) Cerul e spuzit de stele... Ascultă, ce liniște dumnezeiască...
- BEBE:** Și bucolică. În curînd, vor cînta cocșii... Da' tot foarte curînd, va veni toamna cu ploii și noroaie...
- FIFI:** La anul va trece pe aici, șoseaua.
- BEBE:** Și pe urmă, iarna cu zăpezi îngrozitoare...
- FIFI:** Peste doi sau trei ani, vor fi și pe aici, pluguri pentru curățat drumurile... În zece, va fi pretutindeni asfalt.
- BEBE** („ironia“ lui): Ei, dacă e sigur că în zece ani...
- FIFI:** Iar în cincisprezece, la „Malul cu duzi“ sau la Cazanele, cred mai degrabă că la Cazanele, va fi un aeroport.
- BEBE:** Și mai departe? Mai departe, ce aștepti?
- FIFI** (*simplu*): Anul două mii.
- BEBE:** Ce?
- FIFI:** Anul două mii. Știi ce vîrstă voi avea atunci? Șaizeci și trei de ani. Vor spune oamenii: „Știți de cînd e tovarășa doctor la noi? De patruzeci de ani.“ Mă vor cunoaște toți. Voi fi însănoșit zeci și zeci de mii de oameni.
- BEBE:** Bașca ceilalți pe care o să-i omori. Fifi, ai înnebunit. Ești nebună de legat.
- FIFI:** Nebună?
- BEBE:** Vrei să-ți demonstrez? Vrei un arbitru? (*Strigînd înspre hol.*) Nikaloe! Nikaloe! Îți fac imediat dovada. Te lămuresc. (*A intrat, alarmat, Nichi.*)
- NICHI:** Ce e, domnule? Ce s-a mai întîmplat iar?
- BEBE:** Ai aflat ultima bombă?
- NICHI** (*jenat*): Știu, s-a întors...
- BEBE:** Altceva: domnișoara rămîne aici.
- NICHI:** Unde?
- BEBE:** În Rîpele. La Rîpele. Domnișoara și-a descoperit vocația. Medic: la Rîpele. Ce spui, Nikaloe?
- NICHI:** Și de ce te miri?
- BEBE:** Să nu mă mir?
- NICHI:** Ce ți se pare atît de extraordinar? (*Simplu.*) Și pe mine mă bate gîndul să rămîn.
- BEBE:** Cum?
- NICHI:** Să vezi ce se întîmplă. Adineauri, am fost pe la gară, să mă interesez cînd vine trenul. Văd lumină la Damian. Zic: ia să intru să aud ce mai e nou. Mă vede Damian. Zice: „Gînd la gînd, tovarășe... Știi, consultația pe care mi-ai dat-o cu privire la contract: justă. Am controlat. De!“ și face o pauză. „Dacă te-ai gîndi să rămîi la noi, că aici posturi sînt, și nevoie de oameni, ce să mai vorbim...“ Stai că n-am terminat. Face o pauză și adaugă: „Și cu privire la examene, n-are importanță, le dă omul și mai tirziu.“ (*Către Fifi*) I-ai vorbit dumneata ceva?
- FIFI:** Eu?
- NICHI** (*admirație sinceră*): Ca să vezi cum merge mîntea lui... e teribil, tipul.
- BEBE** (*privindu-l ca o țevă de revolver*): Va să zică, vrei să rămîi și tu...
- NICHI:** Nu știu... ce te uiți așa la mine? Am spus: mă gîndesc.
- BEBE** (*privind-o pe Fifi*): Va să zică, rămîi dumneata (*privire spre Nichi*), rămîi și tu. Am înțeles.
- NICHI** (*presimțind catastrofa*): Ce-ai înțeles?
- BEBE** (*verdict*): Nikaloe, ai încurcat-o! (*Și se apropie amenințător.*)
- NICHI:** Stai, mă: ce, ai înnebunit?
- BEBE:** Ieși! (*Nichi a zburat pe ușă. Pauză lungă și grea.*)
- FIFI:** Ce-a fost asta, Bebe?
- BEBE** (*după ce s-a recules*): Nu mai înțeleg nici eu. Nu mă mai cunosc. Mă scruțez pe dinăuntru și nu mă regăsesc. Nu-ți dai seama? A plecat Muki și nu mi-a părut rău. Mi se pare o singură clipă că Nichi rămîne aici pentru dumneata și-mi pierd controlul. Nu-ți dai seama că te...
- FIFI:** Mi-ai văzut păpușile?...
- BEBE:** ...că am nevoie de dumneata...
- FIFI:** Nu mă despart de ele... Le-am purtat după mine pretutindeni...
- BEBE:** O, bucuria de a putea dărui unui om secunda ta de grație, clipa ta de sărbătoare...
- FIFI:** O, marea tristețe a caselor neocuite, la poarta cărora sună cineva lung, insistent, prelungit, inutil...
- BEBE:** Bine, dar eu te iubesc. Te iubesc! Cum simt că n-am iubit în viața mea. (*S-a deschis ușa și a intrat ca o furtună Nichi.*)
- NICHI:** Șase! Au venit bătrînii. (*A dispărut, intră încărcăți de pachete Jeni, Tache și Anton.*)
- JENI** (*erupție nestăvilită*): Mînca-i-ar mama de copii... Mînca-i-ar mama de pușori... Că nu i-a mai văzut mama de atîta vreme. Ce faci, Bebe? Ia să te văd cum arăți. Arată bine. Și ea... Mînca-o-ar mama, ce dulce e...
- ANTON:** Ce faci, Fișo?
- FIFI:** Bine, tată.



JENI: Amîndoi arată bine. (O, *privirile prozenete.*) Le priește.

BEBE: Ce mai e nou prin București?

JENI (*nu lasă pe nimeni să scoată un cuvînt*): Toate bune. Pe Păvăloiu l-a dat afară de la „Industria ușoară“.

BEBE (*absent*): Ce vorbești...

JENI: Am văzut-o ieri pe ea. Știi că înainte, nu i-ajungea nimeni cu prăjina la nas. Acum mă vede, zice: „bună ziua, tovarășă“. Zic...

TACHE: Lasă, Jeni.

JENI: Ce să las?

TACHE: Să-i mai ascultăm și pe ei.

JENI: Dar ce, eu nu-i las? (*Tot ea, evident.*) Voi cum ați dus-o?

BEBE: Bine, mamă.

JENI: Cu mîncarea cum v-ați împăcat?

BEBE: Bine, mamă.

JENI: Patul e bun? (*Controlează.*) Merge... Tetanos e?

FIFI: S-a stîrpit.

JENI: Slavă domnului.

BEBE: Altceva?

JENI: Altceva? (*Arătîndu-l pe Tache.*)

Altceva să vă spună el. Ce taci? (*Tache vrea să deschidă gura.*) A, dar nu așa: stai! Bebe, ia vino tu lîngă mama. Tu știi ce zi e astăzi? (*Tache vrea să spună ceva.*) Stai, nu-i spune. Să vedem, știe? Ziua ta, puiule, ziua ta.

BEBE: Adevărat, am uitat.

JENI: Să trăiești, mamă. (*Către Fifi*) Să-ți trăiască! Să ne trăiască la toți! (*Lui Tache*) Ei, acu' dacă vrei să-i spui... (*Tache vrea să deschidă gura.*) Stai! Unde e Nichi? Să fie și Nichi... (*Explicîndu-i lui Anton.*) Cel mai bun prieten al lui... Împarte cu el toate necazurile și toate bucuriile...

BEBE: Mai ales bucuriile!

JENI: Cheamă-l.

BEBE (*înspre hol*): Nichi! Vino-ncoace, Nichi.

JENI: Un veac mi s-a părut de cînd ați plecat, că-i ziceam și lui Tache... (*A intrat Nichi.*) Șezi, Nichi, că ești din familie. (*Lui Tache*) Ei, acu' dă-i băiatului ce i-ai adus... (*Lui Bebe*) că, să știi, asta e cadoul lui. El a alergat, el s-a zbătut, el a obținut. (*Tache a deschis servieta și a scos afară un plic cu peceti.*)

NICHI: Numirea!

BEBE: Numirea?

JENI: Numirea. (*Lui Bebe*) Să-l săruți, mamă, că nu știi cît s-a zbătut. A fost și la ministru.

BEBE: Serios?

TACHE: Păi, cine a mai scăpat de gura ei?

BEBE: Și unde-am fost numit?

TACHE: Asta nu știu, că nu l-am deschis.

JENI: Eu nu l-am lăsat. Eu i-am spus: „Nu deschide, Tache, să fie surpriză“.

BEBE: Să vedem.

TACHE: (*a rupt pecetea, a deschis plicul și citește cu oarecare solemnitate*): „Vă aducem la cunoștință că în urma intervențiilor și a insistențelor dumneavoastră...“

JENI (*lui Bebe*): Vezi?

TACHE (*reluînd*): „...și a insistențelor... de a nu fi despărțit de fiul dumneavoastră, pe data prezentei decizii... ați fost eliberat din postul de director în Ministerul Agriculturii și numit administrator la stația de montă din comuna Rîpele...“

JENI: Tache!

TACHE: Jeni!

BEBE: Mamă!

JENI: Nu se poate.

TACHE: Uite că se poate!

JENI: Cine semnează?

TACHE: Ministrul în persoană.

JENI: Bebe!

BEBE: Tată!

TACHE: Jeni! Ai văzut?

JENI: Ce să văd? Eu nu ți-am spus să te duci mai sus?

TACHE: Văzuși, neică Antoane?

ANTON: De, Tache, vorba ta: nu mai seamănă cu ce-a fost altădată. Azi ce ți se pare că e simplu, poate să fie complex, și ce e complex, poate să fie foarte simplu...

JENI: Bravo, Tache, halal!

TACHE: Ce vrei, femeie?

JENI: Bine și-au mai bătut joc de tine... Nu-l vedeți? El, și stația de montă! Mor, Bebe...

BEBE: Lasă, mamă, că ți se urcă tensiunea.

JENI: Acum, ce facem?

BEBE: O să vedem, să ne gîndim. Duceți-vă și vă culcați, și-o să vedem miine. Condu-i, Nichi.

NICHI: Pe-aici. Nu, vă rog, (*Gafă uci-gașă*), ca la dumneavoastră acasă. (*Au ieșit toți. Pauză.*)

BEBE: Dumneata știi cum se înscrie ziua asta în istoria vieții mele? Sub ce titlu? „Ziua dezamăgirilor“.

FIFI: (*sincer tristă*): Ce pot să spun? Ce pot să fac?

BEBE: Un singur lucru: sînt obosit și mi-e somn... În odaia mea sînt trei oameni. N-am unde să mă culc... Să ne imaginăm că sîntem doi călă-

tori necunoscuți, care trebuie să împartă aceeași cușetă într-un vagon de dormit... Sînt atît de obosit și aș vrea să dorm... Să dorm...

FIFI: Atunci, ca în trenuri, o să te rog să ieși o clipă, afară pe culoar, să mă schimb.

BEBE: Nu știu de ce, dar am impresia unui tren care merge înapoi. (A ieșit, Fifi a rămas singură. Ceasul-jucărie, cu lanț și cuc, sună.)

FIFI: Știu, cucu, știu. E miezul nopții. Dar în noaptea asta (uitîndu-se la toată menajeria ei) e pentru prima dată cînd n-o să dorm cu voi. Și știți de ce? (Și-a luat în poală cîteva păpuși.) Noaptea asta e cea mai scurtă noapte a anului. Și țin minte din copilărie, cînd eram mică, așa ca voi, o veche poveste: în noaptea asta se arată sinzienele și ies din pămînt flăcări acolo unde zac îngropate comorile. Voi o să mă iertați că nu rămîn cu voi. Vreau să le văd im-

preună cu el. (Se aude pe șoseaua pietruită, tropot de cal și zgomotul unei șarete care se apropie.) A venit. Mă așteaptă... (A luat o păpușă, a îmbrățișat-o.) Noapte bună! (A dat la o parte perdeaua de tul. Înspre afară.) Vin, vin! (A trecut pervazul ferestrei și a ieșit. A rămas camera goală. Vîntul adie încet, perdeaua... A intrat Bebe.)

BEBE: Dă-mi voie să sting lumina... Sînt atît de obosit... (A stins lumina.) Unde ești? Te-ai culcat? Unde ești? (A dat la o parte perdeaua. Odaia e inundată de o lumină albastră, ferică, neverosimilă... O caută. A înțeleș. A trecut la fereastră.) Fifi! Fifi! Fifi! (Dar nu răspunde, vătuit, îndepărtat, decît ecoul, și în liniștea grea care se lasă, cade, încet, încet:

CORTINA

iulie 1960.

